

Αλλόκοτος ~ ΕΝΑ γοτθικός Έπος

από τον GE Graven

Κεφάλαιο XIX

~Στην καρδιά μιας από τις νοτιότερες επαρχίες της Γαλλίας και στην κορυφή μιας στενής κορυφογραμμής, ψηλά χόρτα άνοιξαν για να προσφέρουν έναν λαγό που πήδηξε σε ένα ξέφωτο με φεγγάρι. Το επιφυλακτικό ζώο επιθεώρησε ένα ανοιχτό ύψωμα με προεξέχοντα αυτιά και μια μύτη που τρεμόπαιζε. Και καθώς σέρνονταν προς τα εμπρός, ξαφνικά πάγωσε σαν πέτρα, το κεφάλι του έγερνε στο πλάι και ένα μόνο, γυάλινο μαύρο μάτι καρφωμένο στον ουρανό. Το απολιθωμένο ζώο κοίταξε αυτό που θα μπορούσε να μοιάζει με μια μοναδική ιπτάμενη κουκκίδα—μια σιλουέτα που πετούσε ψηλά, ακυβέρνητη με φόντο τα αστέρια. Το κουνέλι καθόταν ακίνητο κάτω από το θηρευτικό πουλί που το θεωρούσε.

Ωστόσο, το αντικείμενο που πετούσε ψηλά δεν έμοιαζε πολύ με κανένα πουλί, εκτός από τα ανοιχτά φτερά του. Ένα εκπαιδευμένο μάτι θα μπορούσε να καταλάβει σωστά τη μορφή του ώστε να μοιάζει με άνθρωπο που πετάει. Ξαφνικά, ο ξαφνιασμένος λαγός γύρισε και έπεσε στις μακριές σκιές από όπου αναδύθηκε. Και στην φαινομενική ασφάλεια των πυκνών δασών και των βαθιών σκιών, ένα φασματικό πρασινωπό χέρι άνοιξε τους θάμνους και έπιασε τον λαγό που χτυπούσε. Κόκαλα πετάχτηκαν και μια νέα σιωπή έπεσε πάνω στο χορταριασμένο λόφο.

Γλιστρώντας ψηλά πάνω από την κορυφογραμμή και πετώντας στον έναστρο ουρανό, ο Λάζαρος συνέχισε. Ο άνεμος βογκούσε με το ρυθμικό κούνημα των φτερών του. Πετώντας προς το

νοτιότερη ακτογραμμή της Γαλλίας, και από το ψηλό σημείο θέασης του Λάζαρου, είδε τις φεγγαρόλουστες εκτάσεις να ξεχύνονται από έναν καμπύλο ορίζοντα σαν ένας υπέροχος κύλινδρος που ξεδίπλωνε αργά κάθε πτυχή της Δημιουργίας. Στα αριστερά του, μια σειρά από χαμηλούς λόφους έλαμπε σε χρυσές αποχρώσεις, ορίζοντας έντονα το ανατολικό άκρο της γης. Στα δεξιά του και κάτω από μια θειούχα ημισέληνο, το έδαφος που ανέβαινε αναμειγνύονταν σε έναν ασαφή δυτικό ορίζοντα που φαινόταν να υγροποιείται σαν υδράργυρος και να συγχωνεύεται σε έναν θολό ουρανό.

Ο Λάζαρος είχε εγκαταλείψει προ πολλού την ελικοειδή πορεία του ποταμού Ροδανού και τώρα πετούσε κατευθείαν νότια πάνω από ένα διάσπαρτο τοπίο με γυμνούς λόφους και σκισμένα δάση. Από κάτω του, στριφογυριστά ρυάκια διέσχιζαν ολόκληρο το έδαφος και, μαζικά, θα μπορούσαν να μοιάζουν με μαύρες και περιπλανώμενες ουλές από στίλετα που στιγμάτιζαν το πρόσωπο της γης. Συστάδες μικροσκοπικών κατασκευών ξεπρόβαλλαν - κτίρια με αχυρένιες στέγες σκαρφαλωμένα κατά μήκος των όχθων του ποταμού, υποδηλώνοντας συνολικά την παρουσία γραφικών ψαροχώριων. Ανάμεσά τους, οι αγροτικοί δρόμοι έμοιαζαν με φλέβες χρώματος που διασκορπίζονταν και εξαφανίζονταν μέσα σε σκιερά δάση και κοιλάδες στους πρόπο...

Σε αντίθεση με τα ελικοειδή μονοπάτια των δρόμων και των ρυακιών από κάτω του, τα οποία όλα φαίνονταν ακανόνιστα μπροστά στο ανώμαλο έδαφος, ο Λάζαρος χάραξε μια συνειδητή πορεία, αψηφώντας τους επίμονους πλευρικούς ανέμους και τα καθοδικά ρεύματα. Χάραξε ένα μονοπάτι, ίσιο και στενό, αυστηρά νότια. Ωστόσο, μόλις που αναγνώριζε την κυματιστή θάλασσα της γης από κάτω του. Στο αμετάβλητο βογκητό του ανέμου και κάτω από το σταθερό χτύπημα των φτερών του, ο Λάζαρος μπορεί να πετούσε στα τυφλά, καθώς το μεγαλύτερο μέρος της εστίασής του ήταν στραμμένο προς τα μέσα - η προσοχή του συντονισμένη με ένα ταραγμένο μυαλό.

Ίσως μόνο άγγελοι θα μπορούσαν να έχουν συγκεντρώσει ένα τέτοιο θαύμα ή μια τέτοια μέθοδο για το πώς μια καρδιά τόσο βαριά όσο η δική του θα μπορούσε να παραμείνει ψηλά, ακόμη και να παρακάμψει τα αστέρια και να μην εκτοξευθεί στη γη από τη βαρύτητα της δικής της διαλυμένης κατάστασης. Το μυαλό του Λαζάρου ταλαντευόταν από μακρινές αναμνήσεις περασμένων ημερών. Και με κάθε τέλεια ανάμνησή του από αυτές, οι αναμνήσεις φαινόταν να στοιβάζονται σαν ένας σωρός από πέτρες που φούσκωναν σε ένα βουνό και έθαβαν κάθε ίχνος αυτού που απλώς θυμόταν ότι ήταν. Χωρίς τους παρηγορητικούς περιορισμούς των κατακομβών· χωρίς τις δουλειές του στη σήραγγα· χωρίς τον Ιβάν και τον Οντίνο να τον παρηγορούν· ακόμη και χωρίς τον Κλόντιους και τον Γκρέβιλ να τον μαλώνουν—χωρίς την ανησυχητική μάσκα του προσώπου του, ο Λάζαρος έκλαιγε. Δεν μπορούσε πια να αρνηθεί αυτό το ανησυχητικό κομμάτι του, που κάποτε ήταν απλώς ένας κλαψουριστός ψίθυρος κρυμμένος στα βαθύτερα βάθη της καρδιάς του, καθώς τελικά είχε αρχίσει να αναδύεται δυνατά στο στήθος του. Δεν ήταν πια ένας επίμονος πόνος, αλλά ίσως ένα ξύπνημα και μια ουρλιαχτή συνείδηση που τραβούσε την προσοχή του. Πράγματι, ο ενοχλητικός ψίθυρος μετατράπηκε σε ουρλιαχτά βασανιστηρίου, αποκαλύπτοντας τον εαυτό του ως επιβεβαίωση ότι το πιο αγαπημένο κομμάτι του Λαζάρου είχε πραγματικά χαθεί εκείνη την τρομερή παραμονή, όταν αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη Μονή. Και παρόλο που η φωνή στην καρδιά του ήταν μόνο δική του, ήταν σίγουρα...

αναθρεμμένος από τον βλάσφημο και δολοφονικό ψαρά· τους άπληστους αντιμαχόμενους Λόρδους, Ντ'Αλσικούρ και Χιγκόν· τον ψυχρό και απεχθή Καπετάνιο Μπορν· και πάνω απ' όλα, την εντελώς ασεβή μητέρα του, η οποία ήταν όλοι τους και ακόμα περισσότερα. Και για τον Λάζαρο, οι πικρές αναμνήσεις τους φαινόταν να καταβροχθίζουν κάθε τέλεια και συγκινητική ανάμνησή του - κάθε χαρούμενο και αφελές όνειρό του για έναν προηγούμενο και τέλειο κόσμο που είχε βιώσει πριν από την εκδίωξή του από την παρηγορητική μήτρα των πρώην καταλυμάτων του στις κατακόμβες.

Ωστόσο, ακόμα κι αν η θλίψη μπορεί μερικές φορές να παραδώσει το Πνεύμα, η λογική συχνά ανακτά αυτό που είχε χαθεί μέσα του. Ο Λάζαρος έκλεισε μια ταραγμένη καρδιά και άνοιξε το μυαλό του σε πιο ουσιαστικές σκέψεις και υπολογισμούς: πετούσε - πάνω από τη Νότια Γαλλία - καθ' οδόν προς την Ιταλία. Και αυτό που κάποτε αφελώς θεωρούσε, έναν εντελώς ανέφικτο στόχο: να πετάξει κάπου και να φέρει έναν μοναχό, ήταν στην πραγματικότητα ένα αρκετά λογικό κατόρθωμα, καθώς τώρα έκανε ακριβώς αυτό. Σκέφτηκε τι θα μπορούσε να συμβεί αμέσως μετά την επιστροφή του στο Αββαείο με τον μοναχό Σαλβατίνο. Δυστυχώς, αφού ο Καπετάνιος είχε αποκαλύψει τον αληθινό του εαυτό ως, απλώς, έναν Γκροτέσκο κρυμμένο σε άμφια ιπποκόμων, γνώριζε καλά ότι η ζωή του θα ακολουθούσε μια διαφορετική πορεία από ό,τι είχε φανταστεί προηγουμένως. Από αυτή τη μοναδική τροπή των γεγονότων, συμπεράνε με βάσιμο λόγο ότι οι μοναχοί του Αββαείου δεν μπορούσαν να τον δεχτούν στο ιερό τους μοναστήρι ως μοναχό. Ήταν πεπεισμένος ότι δεν θα του επέτρεπαν πλέον να ζει και να υπηρετεί στο ποίμνιό τους ως άνθρωπος της ιεροσύνης. Ήταν βέβαιος ότι δεν θα το έκαναν να τον λατρεύουν ως Λάζαρο, τον έμπιστο υπηρέτη της κατακόμβης της Μονής, αλλά να τον δυσφημούν ως ένα άσχημο και ασεβές φτερωτό θηρίο. Αναμφισβήτητα, ήξερε ότι δεν θα έβρισκε τη θέση του στην προσευχή, στο Ιερό, αλλά πάνω σε αυτό, στην πέτρα. Παρόλα αυτά, επανυπολόγισε τις επιλογές του απλώς για να καταλήξει στο ίδιο ακλόνητο αποτέλεσμα: να παραμείνει σταθερός στην υπόσχεσή του να φέρει τον μοναχό. «Και αν, πιθανώς, μπορούσε να προκύψει κάποιο υπόλοιπο καλοσύνης από αυτό», σκέφτηκε, «ίσως οι μοναχοί της Μονής να δουν πέρα από τις διαφορές του και να τον θεωρήσουν περισσότερο Άνθρωπο παρά θηρίο».

Παρ' όλα αυτά, για τον Λάζαρο, φαινόταν απίθανο ότι οποιοσδήποτε βαθμός σκέψης θα άλλαζε τη στιγμή προς το καλύτερο. Ο χρόνος γύριζε πάνω στην κυματιστή γη και, με το βάρος μιας ανοιχτής Πύλης να ακουμπάει ακριβώς στους ώμους του, ο Λάζαρος συνέχισε να προχωρά πάνω από τη Νότια Γαλλία. Ο ιδρώτας των φτερών του έλαμπε στο φως του φεγγαριού και... καθώς καθώς η νύχτα προχωρούσε, αυτός παρέμεινε πιστός στην πορεία και την ταχύτητά του, ακόμα και καθώς πλησίαζε τη γη. Σαν μια τεράστια νυχτερίδα, έλαμπε πάνω από τις κορυφές των δέντρων, κουνώντας τα φύλλα του θόλου της με φτερά που κυματίζουν. Πέταξε μπροστά, βηματίζοντας τα φτερά του με την αναπνοή του - πιέζοντας και σηκώνοντας, μέσα και έξω. Ο χρόνος γύρισε ξανά, όταν ένα σμήνος γλάρων συγκεντρώθηκε δίπλα του. Περισσότεροι γλάροι που ξεκουράζονταν εκτοξεύτηκαν στον ουρανό για να τους κυνηγήσουν. Τα πουλιά συγκεντρώθηκαν σε ένα αυξανόμενο σμήνος και τελικά, εκατοντάδες από αυτά σχημάτισαν ένα τεράστιο σμήνος που σχεδόν κατέκλυσε τον Λάζαρο. Αυτός

Σκαρφάλωσε ψηλότερα για να τους ξεφύγει, αλλά εκείνοι τον ακολούθησαν. Βούτηξε, έγειρε αριστερά, κύλησε δεξιά. Κι όμως, αντέδρασαν ακριβώς με τους ίδιους εναέριους ελιγμούς. Ισοπεδώθηκε και αναζήτησε τον ορίζοντα, αλλά βρήκε μόνο ένα λευκό τοίχο από φτερά που στροβιλιζόνταν στην ουρά. Και από κάτω του, το πρόσωπο της γης πνιγόταν σε μια ορμητική θάλασσα από λευκά φτερά.

Ο Λάζαρος τους όρμησε φωνάζοντας: «Φύγετε τώρα!» Του φώναξαν με στριγκλιά, σαν η αυθάδης διαταγή του να απαιτούσε μαζική διαμαρτυρία.

«Κάνε στην άκρη!» φώναξε. Κρώξαν και συνέρρευσαν, πνίγοντάς τον σαν εκατό κοτοπουλάκια γαντζωμένα σε έναν γλάρο.

«Δεν μπορώ να δω!»

Το σμήνος απλώς απάντησε φλυαρώντας.

«Δεν είμαι πουλί!»

Οι γλάροι παραπονέθηκαν σαν ένας.

«Δεν είμαι!»

Αντήχησαν με ένα μπαράζ από αιχμηρές απαντήσεις.

Ο Λάζαρος λαχάνιασε και τους παραδόθηκε, θεωρώντας ότι παρόλο που πετούσε τυφλά ανάμεσά τους, συνέχιζε να προχωράει. Επιπλέον, του φαινόταν ότι το σμήνος έδειχνε μια έντονη αίσθηση του χώρου, αφού κανένα από αυτά δεν φαινόταν να εμποδίζει τα χτυπήματα των φτερών του άλλου, ή τα δικά του, άλλωστε. Ωστόσο, υπήρχαν ακόμη περισσότερα σε αυτά, καθώς ο Λάζαρος ένιωσε την έλξη των έκπληκτων, σκοτεινών ματιών τους. Επιφανειακά, φαινόταν να μοιράζονται την ίδια άγρια ένταση. Τους κοίταξε βαθιά - ακόμα πιο βαθιά από ό,τι κοίταξε κάποτε στα μάτια των σκύλων του Mountain Mouth, και διαπίστωσε - απολύτως τίποτα. Και

Ίσως το κενό μέσα τους ήταν αυτό που έκανε τον Λάζαρο να γελάσει. Οι ανυποψίαστοι γλάροι κραύγασαν με το γέλιο του.

Ο Λάζαρος γέλασε και εκείνοι γέλασαν μαζί του. Και όσο πιο δυνατά γελούσε, τόσο πιο θορυβώδη απάντησαν μέχρι που τελικά, ο Λάζαρος ένιωσε τον εαυτό του να παρασύρεται από σπασμούς και δάκρυα. Πραγματικά, γνώριζε τον σπόρο της γελοιοτήτάς του και διασκέδαζε ανοιχτά με αυτόν. Τα κραυγαλέα βλέμματα των γλάρων ήταν τόσο πλατιά και κενά όσο εκείνα των νυχτερίδων του Mountain Mouth —είχαν το ίδιο ανοιχτό βλέμμα με αυτό του αρουραίου, τον οποίο ο μοναχός Κλόντιους κυνήγησε μέσα από τις κατακόμβες του Αββαείου—και ίσως, αντανakλούσαν το ίδιο βλέμμα με αυτό του ίδιου του μοναχού, όταν ο Λάζαρος άδειασε τον κουβά του πλυσίματος πάνω από τα σανδάλια του. Συνολικά, και τα δύο αναπολημένα και πραγματικά, τα βλέμματά τους φαινόταν να μεταφέρει στον Λάζαρο τις ταυτόχρονες αλλά ασύμφωνες καταστάσεις ντετερμινισμού και αμέλειας. Αν δεν είχε βρει αρχικά τον σπόρο του χιούμορ στα μεγάλα, ψυχρά βλέμματά τους, θα μπορούσε να βρεθεί, χτυπημένος να πετάξει ανάμεσα σε ένα τέτοιο σμήνος από κούφια, φλεγόμενα μάτια. Παρ' όλα αυτά, καθώς προχωρούσε, άνοιξε έναν στενό διάλογο με το κοπάδι του, λέγοντάς του μυστικά που οι γλάροι δεν μπορούσαν να επαναλάβουν ή να καταλάβουν. Αυτός

μοιράστηκε με τα πουλιά αλήθειες που είχε παραδεχτεί μόνο στις νυχτερίδες του Mountain Mouth. Πράγματι, ήταν αρκετά περίεργοι και δεκτικοί απέναντι στον Λάζαρο—όλοι τους έδειχναν έντονο ενδιαφέρον με την συνεχιζόμενη αγόρευσή του. Και περιστασιακά, ξεσπούσαν με ένα κοινόχρηστο κρώξιμο, κρώξιμο, ή γκρινιάζω, ως προς το να μεταφέρω μια κοινή γνώμη ή αντίφαση.

Τελικά, ωστόσο, οι γλάροι φάνηκαν να κουράζονται από τη συντροφιά του και να απομακρύνονται. Το σμήνος αραίωσε και το φως του νυχτερινού ουρανού φώτισε τα φτερά τους που στριφογύριζαν. Ακόμα περισσότεροι από αυτούς έπεσαν μακριά, σκορπίζόμενοι σε αγέλες και αποκαλύπτοντας την κυματιστή γη κάτω από τα πόδια του Λαζάρου. Το υπόλοιπο σμήνος εξερράγη απότομα, αφήνοντας τον Λάζαρο να πετάξει μόνο του. Και με το τείχος των γλάρων μπροστά του να έχει εξαφανιστεί, τα μάτια του βρήκαν έναν απροσδόκητο και εντελώς διαφορετικό νότιο ορίζοντα από αυτόν που θυμόταν τελευταία φορά. Καθώς είδε το νέο του σχήμα να μην είναι τίποτα λιγότερο από ένα πανοραμικό τοπίο τρόμου. Έγειρε προς τα πίσω, χτύπησε τα φτερά του και απότομα ακινητοποιήθηκε για να αιωρηθεί στη θέση του. Ποδοπάτησε τον αέρα, νιώθοντας αφύσικα βαρύς. Ήταν σαν το αίμα της ζωής του να στάζει από τις φλέβες του - σαν τα ίδια του τα κόκαλα να απέκτησαν μια βαρύτητα πέτρας. Και σε εκείνη την ανησυχητική στιγμή, ενώ ο Λάζαρος πίστευε ότι βίωνε την πλήρη έλξη του εδάφους, απορρόφησε το τεράστιο μέγεθος του φαινομενικά ανεξήγητου θεάματος μπροστά του. Ολόκληρο το πρόσωπο της γης φαινόταν να παραδίδεται σε ένα τεράστιο φύλλο μαύρου γυαλιού που σχεδόν παρέσυρε τον κόσμο στη λήθη. Ήταν ένα τρομερό θέαμα φαινομενικού και ατελείωτου κενού που μόνο ο Νώε θα μπορούσε να γνωρίσει.

Από τις επικαλυπτόμενες αναμνήσεις του από τους χάρτες της Μονής και την μετρημένη απόσταση που πέταξε, ο Λάζαρος ήξερε ότι είχε φτάσει στον Κόλπο του Λεόν. Ωστόσο, ποτέ δεν φαντάστηκε ότι το σώμα του θα ήταν τόσο ογκώδες και απλωμένο σαν το λιοντάρι ενός ωκεανού που φαινόταν τώρα. Νέες ανησυχίες δημιουργήθηκαν. Έσκυψε τους ώμους του και βούτηξε σε μια σπείρα, ακολουθώντας τους φτερωτούς φίλους του πίσω σε μια σειρά από παράκτιους βράχους που χώριζαν τη στεριά από τη θάλασσα. Άναψε ανάμεσα στα γειωμένα πουλιά, καθισμένος πάνω σε μια φαρδιά και φθαρμένη πλάκα. Οι γλάροι παραπονέθηκαν και χτυπούσαν τα φτερά τους. Ράμπησαν τις μπότες του, ίσως πιστεύοντας ότι είχε έρθει για να κλέψει το κουφάρι ενός ψαριού με κούφια μάτια που είχε βγει στην ακτή, το οποίο και φύλαγαν. Ο Λάζαρος κάθισε οκλαδόν και έβαλε τα κουρασμένα του χέρια πάνω στα γόνατά του. Σταγόνες ιδρώτα κυλούσαν από πάνω του, γέρνοντας προς τα πίσω με τον άνεμο της ενδοχώρας. Με τα φτερά του ανοιχτά χαλαρά πίσω του, ανέπνεε βαριά σαν να είχε υπερθερμανθεί. Εκεί, σε ένα χαμηλό οροπέδιο από πέτρα, συνήλθε. Παρακολουθούσε τις ορμητικές παλίρροιας να κυματίζουν ανάμεσα στα βράχια καθώς τον ψέκαζαν με μια υφάλμυρη ομίχλη. Μελέτησε την άκρη του νερού, όπου ένα στρώμα αφρού του ωκεανού ανέβαινε και έπεφτε πάνω σε κάθε νέο κύμα. Κοντά, ένα μέρος από ένα καβούκι καβουριού έτρεχε πάνω σε ένα κομμάτι παγιδευμένου ξύλου που παρασύρθηκε από τη θάλασσα και κουνούσε βιαστικά ανάμεσα σε ένα στενό χώρο από βράχους. Πάνω στους βράχους, πυκνά νήματα από φύκια κυλούσαν σαν ένα στα ρεύματα του νερού. Δίπλα στον Λάζαρο, οι γλάροι είχαν επιτέλους στρέψει την προσοχή τους στον εαυτό τους, παλεύοντας πάνω από το κουφάρι του. Και καθώς το δροσερό αεράκι του κόλπου φύσηξε τα υγρά φτερά του, ο Λάζαρος έκλεισε τα μάτια του και

καμένα σε αιώνια ανάμνηση, οι πρόσφατα βιωμένοι ήχοι και οι μυρωδιές ενός
ωκεανός.

Μέσα του, η κάποτε υποβόσκουσα ανησυχία μετατράπηκε σε μια επίμονη φωνή διαμαρτυρίας που αναδευήθηκε σε αρμονία με τα μαύρα νερά στις μπότες του. Ξαναέλεγε τη μνήμη του από τους χάρτες της Μονής και θυμήθηκε ότι, στο προγραμματισμένο ταξίδι του για να φέρει τον μοναχό, έπρεπε να ξεκινήσει ένα βραδινό διάπλου του Κόλπου του Λεόν και να φτάσει στο νησί της Κορσικής, όπου θα αναζητούσε ξανά καταφύγιο από το φως της ημέρας. Και αρχικά, το κατόρθωμα φαινόταν αρκετά εφικτό, αφού ήξερε ότι μπορούσε να πετάξει σε όλη την απόσταση. Παρ' όλα αυτά, η θέα της θάλασσας από ένα ύψος τόσο μεγάλο όσο αυτό ενός πουλιού, όπου είδε την εμφάνισή της να είναι τόσο μεγαλοπρεπής και απίστευτα τερατώδης που κατάπινε κάθε γήινη λεπτομέρεια για αυτό που φαινόταν να είναι μια εύκολη έκταση στο άπειρο, έκανε το κατόρθωμα να φαίνεται περισσότερο αδιανόητο παρά εφικτό. Πράγματι, η επίμονη φωνή παραπονέθηκε για καλό λόγο, καθώς τώρα αποκάλυπτε στον Λάζαρο την ανησυχητική ιδέα ότι η διάσχιση ενός ωκεανού δεν ήταν απλώς ένα κατόρθωμα πτήσης, στο οποίο βασιζόταν τόσο πολύ για να επιβιώσει. Άλλωστε, η φωνή ήξερε ότι ο Λάζαρος μπορούσε να πετάξει για μια ολόκληρη νύχτα. Ωστόσο, δεν μπορούσε να κολυμπήσει, ούτε για μια στιγμή.

Ο Λάζαρος λικνίστηκε μπροστά, γονάτισε και βυθίστηκε πίσω στις φτέρνες του. Κοίταξε πέρα από τα κύματα και επιθεώρησε έναν σκοτεινό ορίζοντα του ωκεανού που φαινόταν να ενώνεται με έναν σκοτεινό ουρανό. Το απέραντο μαύρο θαλασσινό τοπίο έδινε την εντύπωση μιας απέραντης και απέραντης αβύσσου, και συλλογίστηκε ότι ακόμη και τα σύννεφα μπορεί να ήταν ανίκανα να διασχίσουν ένα τόσο απέραντο κενό. Έστρεψε την προσοχή του στους νοτιοδυτικούς ουραμούς όπου οι θερμές αστραπές τρεμπόλαιζαν στο βάθος. Έπειτα αναστέναξε και σηκώθηκε καθώς αποχαιρέτησε τους γλάρους με μελαγχολία. Ξεδίπλωσε τα φτερά του. Φτερά, πέταξε στους ουραμούς, έκανε έναν κύκλο μια φορά και κατευθύνθηκε ανατολικά, γυρίζοντας την πλάτη του σε ένα δύσιμο φεγγάρι.

Για το υπόλοιπο της παραμονής και μέχρι νωρίς το πρωί, ο Λάζαρος ακολουθούσε το νότιο ακτογραμμή της Γαλλίας. Με τους χάρτες του Αβαείου χαραγμένους βαθιά στο μυαλό του, χρησίμευαν για να τον καθοδηγήσουν προς το ανατολικό λιμάνι της Μασσαλίας. Κράτησε τη θάλασσα στα δεξιά του και τη στεριά στα αριστερά του, ακόμα και όταν ένας σταθερός νότιος πλευρικός άνεμος φαινόταν αποφασισμένος να τον σπρώξει έξω. Σε έναν δυσοίωνα ωκεανό. Και στον Λάζαρο, ο ωκεανός φαινόταν όλο και περισσότερο σαν ένα κολασμένο χάσμα - μια μεγάλη μαύρη τρύπα που πεινούσε - που τον κορόιδευε, προκαλώντας τον να τη διασχίσει. Σε μεγάλο μήκος, οι πλευρικοί άνεμοι εξασθένησαν και κόπασαν πριν φυσήξει ένα υφάλμυρο αεράκι προς την ενδοχώρα για να τους αντιμετωπίσει. Ωστόσο, οι άνεμοι που δυνάμωναν είχαν ήδη επηρεάσει τα φτερά του και ο Λάζαρος έστρεψε την προσοχή του στο έδαφος, όπου θα μπορούσε να βρει κατάλληλο καταφύγιο από τις πρώτες ακτίνες της ημέρας.

Ακόμα μακριά από τη Μασσαλία, ο Λάζαρος κατέβηκε σε ένα γραφικό χωριό-λιμάνι και έκανε κύκλους.

σταδιακά πλατύτερος πάνω από τις αχυρένιες στέγες, μέχρι που βρήκε, στην πιο απομακρυσμένη ανατολική άκρη της πόλης, τα φαινομενικά ερείπια ενός πρώην καθεδρικού ναού, σκαρφαλωμένου στην κορυφή ενός φαρδιού και βραχώδους λόφου. Μετά από πιο προσεκτική εξέταση, είδε όλα όσα είχαν απομείνει από την ψηλή και χωρίς στέγη κατασκευή, με καμένους και μερικώς πεσμένους τοίχους που περιέκλειαν ένα εκτεθειμένο πλακόστρωτο δάπεδο. Ωστόσο, διαπίστωσε ότι υπήρχε κάτι περισσότερο σε αυτόν τον φαινομενικά νεκρό τόπο λατρείας. Περικυκλωμένο μέσα στις ετοιμόρροπες οχυρώσεις του, ένα γραφικό κτίριο που έμοιαζε πολύ με νεόκτιστη εκκλησία, στεκόταν πάνω σε ένα τμήμα των λίθων του δαπέδου του. Η νεότερη εκκλησία ήταν εξ ολοκλήρου ξύλινη, εκτός από έναν εξωτερικό πέτρινο τοίχο που μοιραζόταν με τον αρχαίο καθεδρικό ναό. Συνολικά, η φαινομενική ξύλινη κουκκίδα θα μπορούσε να έχει συμβολική ομοιότητα με έναν ανοιξιάτικο σπόρο που είχε παγιδευτεί στη μήτρα ενός χειμωνιάτικου ανθού. Και εκτός από ένα σκυλί που κουβαλούσε οστά και που κουτσαίνοντας μέσα από ένα εκτεταμένο νεκροταφείο που καταλάμβανε την ανατολική πλευρά του φαρδιού λόφου, ο Λάζαρος διαπίστωσε ότι το άμεσο περιβάλλον των ερειπίων ήταν σχεδόν νεκρό.

Κάθισε μέσα στους γκρεμισμένους τοίχους των ερειπίων, βυθίζοντας απαλά τις μπότες του πάνω σε πλάκες στρωμένες με ζιζάνια. Ο Λάζαρος συσπάστηκε, διπλώνοντας προσεκτικά τα φθαρμένα φτερά του πριν γλιστρήσει στις πιο σκοτεινές σκιές. Μόλις που πλησίασε την υποτυπώδη εκκλησία όταν είδε τα ψηλά και στενά παράθυρά της και συνειδητοποίησε ότι το κτίριο ήταν εντελώς ανεπαρκές για το καταφύγιο που αναζητούσε. Ο Λάζαρος γύρισε και πέρασε μέσα από ένα άνοιγμα στον παλιό τοίχο. Έπειτα, έξω από τα ερείπια, ακολούθησε το τείχος κατά μήκος του, περπατώντας μέσα από πεσμένες πέτρες και ψηλά ζιζάνια, μέχρι που έστριψε στην εξωτερική του γωνία και βρήκε, φωλιασμένο ανάμεσα στα ζιζάνια και κατάφυτο από κλήματα, ένα μεγάλο και στενό δοχείο αποθήκευσης. Η ψηλότερη πίσω πλευρά του Ένα κουτί με κλίση βρισκόταν ακριβώς δίπλα στον αρχαίο τοίχο του ναού. Η κάτω μπροστινή του πλευρά έβλεπε στον υποχωρούντα λόφο με τις γεμάτες και ετοιμόρροπες ταφόπλακες. Ο Λάζαρος καθάρισε τα ζιζάνια, σήκωσε το φθαρμένο καπάκι του κάδου και κοίταξε μέσα. Εκτός από μερικές σπασμένες λαβές εργαλείων, αρκετούς σάκους κάνναβης που είχαν σαπίσει από ξερή σκόνη και σκόρπιες συστάδες ξερής λάσπης, το εσωτερικό φαινόταν αρκετά ευρύχωρο για την προγραμματισμένη σύντομη διαμονή του. Γλίστρησε μέσα στο κουτί, έκλεισε το καπάκι του, ανακάτεψε τα πράγματά του και έκλεισε τα μάτια του στην επερχόμενη αυγή μιας νέας μέρας. Και ο Χρόνος επέστρεψε στον κόσμο των ονείρων του.

Πράγματι, ο κάδος ήταν στιβαρής κατασκευής, με συμπαγή τοιχώματα και ένα άνετο καπάκι για να προστατεύει τον Λάζαρο από το κραυγαλέο φως της ημέρας. Ωστόσο, καθώς η καλή τύχη συχνά απαιτούσε μια τιμή για τις υπηρεσίες που παρείχε, το ίδιο το κουτί που κρατούσε τον Λάζαρο ζωντανό θα μπορούσε εύκολα να εξυπηρετήσει ως το φέρετρό του. Αν ο ουρανός της επόμενης μέρας δεν είχε σύννεφα, σίγουρα θα είχε χαθεί. Ο πρωινός ήλιος έψησε το κουτί, ξυπνώντας τον Λάζαρο ώστε να σκεφτεί την άμεση μοίρα. Στριφογυρνούσε μέσα στον αποπνικτικό κάδο, παλεύοντας να αναπνεύσει τον μπαγιάτικο και ζεστό αέρα που υπήρχε μέσα του. Και στην αναπόφευκτη δύσκολη θέση του, είχε άφθονο χρόνο να σκεφτεί μια πολύ σοβαρό λάθος: Ξαπλωμένος μέσα σε ένα ξύλινο κουτί που έβλεπε ακριβώς στην Ανατολή. Παρόλα αυτά, Ο ήλιος ανήλθε στους ουραμούς σαν ένας φλογερός θεός, ψάχνοντας από κάτω του για τα πάντα

ότι μπορεί να καταναλώσει και να εξαφανιστεί.

Μέχρι το μεσημέρι, ο Λάζαρος υπέφερε από αγωνίες που συναντώνται καλύτερα ανάμεσα σε ταλαντευόμενους πόνους έντονης ναυτίας και φρικιαστικής αυτογνωσίας. Επανειλημμένα, οι αναπολούμενες κραυγές του ψαρά αντηχούσαν στα αυτιά του, λέγοντας: «ΛΑΖΑΡΕ, ΑΝΟΙΞΕ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ! ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΟΥ Παρασύρθηκε από τη συνείδησή του, το μυαλό του διχασμένο, το σώμα του χτυπημένο. Σαν ένα αιωρούμενο εκκρεμές βασανιστηρίων, το φρικτό γεγονός επέμενε — μέσα και έξω, μέσα και έξω. Σαν ρολόι, με κάθε νοητική του σπείρα στη λήθη, το σώμα του τον ξύπνησε ξανά σε ακόμη μεγαλύτερους πόνους. Και σε εκείνες τις πιο βασανιστικές στιγμές συνείδησης, όταν ο πόνος θα μπορούσε να διογκωθεί ακόμη και για να χλευάσει την ευθραυστότητα της δικής του θνητότητας, ο Λάζαρος μπορούσε μόνο να σφίξει τον σταυρό προσευχής του πατέρα του με τρεμάμενα χέρια και να παρακαλέσει για ένα ακόμη ασυνείδητο ξόρκι. Ωστόσο, κανένα έλεος δεν έπεσε πάνω του - τίποτα δεν έπεσε, εκτός από το συνεχιζόμενο κάψιμο του ένας αδυσώπητος ήλιος.

Ο Λάζαρος ένιωθε ότι πλησίαζε τον θάνατο πριν ο ήλιος αρχίσει να κατεβαίνει δυτικά. Μεγάλες σκιές από τα ερείπια του καθεδρικού ναού τελικά σέρνονταν πάνω από τον κάδο. Ο καυστικός αέρας του κουτιού υποχώρησε καθώς το σούρουπο έβαψε τα σύννεφα με κοκκινωπές αποχρώσεις. Και ο Λάζαρος βγήκε από τα ζαλιστικά του όνειρα μόνο όταν το βαθύτερο λυκόφως έπεσε στον ουρανό. Η δροσερή λάμψη ενός εκατομμυρίου αστεριών και μια φεγγαρόψυχη λάμψη ηρέμησαν τη γη. Ο Λάζαρος έμεινε λαχανιασμένος πάνω σε μουσκεμένους σάκους από λινάτσα. Το κεφάλι του στριφογύριζε από έναν κουδουνισμό, ο οποίος τώρα φαινόταν συνυφασμένος με ασαφείς φωνές. Τελικά, το βουητό στα αυτιά του υποχώρησε, παρόλο που οι φωνές επέμεναν και, όταν το Παραλήρημα και η Πραγματικότητα τελικά διαχωρίστηκαν στο μυαλό του, διέκρινε τις φωνές ως μέρος μιας ιδιαίτερα έντονης συζήτησης. Γύρισε στο πλάι του, σήκωσε το χέρι του, γλίστρησε τα δάχτυλά του ανάμεσα στο καπάκι του κάδου και το πλαίσιο. Και με το καπάκι μισάνοιχτο, ένα κύμα δροσερού αέρα τον κατακλύζει. Έμεινε ακίνητος με το αυτί του ορθάνοιχτο για να ακούσει περισσότερα από την συνεχιζόμενη ανταλλαγή. Οι φωνές φαινόταν να τον φτάνουν από μακριά, ίσως προερχόμενες από τον πλατύ λόφο και βαθιά μέσα στο νεκροταφείο. Και υπήρχε κάτι το παράξενο στον διάλογο -όσο ασαφής ή ασύνδετος κι αν ήταν- που τον

Άκουγε προσεκτικά, ενώ μια ανδρική φωνή τον παρακαλούσε δυνατά: «Άκουσέ με! Μια στιγμή ακόμα, σε παρακαλώ!» Ακολούθησε μια παρατεταμένη παύση.

«Μια στιγμή ακόμα, θα έχεις. Σπεύσε, αποχαιρετισμός.» Η αφύσικη απάντηση, παρόμοια με τη φωνή της Λουτσιφαήλ, που μιλούσε με τις συγχρονισμένες φωνές πολλών γυναικών ταυτόχρονα. Ωστόσο, αυτή η απόκοσμη φωνή φαινόταν σαφώς διαφορετική —ίσως πιο απαλή και εκλεπτυσμένη, αλλά αυστηρή και σωστή— καθώς έσβησε σε αντίστροφες ηχώ-κλήσεις.

Ο Λάζαρος σφίχτηκε. Η ανάσα του επιταχύνθηκε. Αν η στοιχειωτική απάντηση δεν ήταν τόσο βαθιά στον τόνο και πλεγμένη με ανδρικές φωνές, η φράση θα μπορούσε να είχε προέλθει από τον Λουκιφαήλ,

τον εαυτό της. Αλλά τα λόγια δεν ήταν δικά της· μόνο σαν δικά της. Ο Λάζαρος σήκωσε το καπάκι ακόμα πιο ψηλά και κοίταξε μέσα στο φεγγαρόλουστο νεκροταφείο.

«Μόνος, αν μου επιτρέπεται;» ρώτησε ικετευτικά η ικετευτική φωνή.

Στην οποία η Αγγελική φωνή απάντησε: «Μην καθυστερήσεις πολύ».

Λάμπεις φωτός φώτιζαν τα φύλλα και τα ζιζάνια που θρόιζαν. Σε μια σιγανή ριπή ανέμου, ένα νέο σκοτάδι και σιωπή έπεσε πάνω στο νεκροταφείο.

Οι κόρες των ματιών του Λάζαρου πρήστηκαν. Έψαξε τον χώρο πριν γλιστρήσει έξω από τον αποθηκευτικό χώρο. Κοίταξε προς τον ουρανό, που τον καλούσε σε πτήση. Ωστόσο, έμεινε προσγειωμένος μπροστά στην έντονη περιέργεια που τον βασάνιζε: εκείνη την αφύσικη αλλά γνώριμη φωνή, που έμοιαζε με τη μελωδία, αλλά δεν έμοιαζε με τον τόνο της μητέρας του. Την ίδια στιγμή, ο Λάζαρος θυμήθηκε επίσης τα λόγια του πατέρα του, που τον προειδοποιούσε να μείνει μακριά από την επικίνδυνη σήραγγα Μπένιον. Ωστόσο, παραδέχτηκε επίσης ότι, αν δεν είχε τολμήσει να διασχίσει εκείνη την απαγορευμένη σήραγγα, δεν θα είχε μάθει για την Αγγελική γραφή ή τους Χειρόγραφους του Ναραμσίν. Και έτσι, δεν θα είχε αποκτήσει αυτή την πολύτιμη γνώση για τον εαυτό του, την καταγωγή του ή τους συγγενείς του Έλτζο. Πράγματι, δεν μπορούσε εύκολα να απομακρυνθεί από το νεκροταφείο και την άγνωστη φωνή πολλών, όταν ακόμη περισσότερη από την ίδια ασυνήθιστη γνώση μπορεί να βρισκόταν μόνο βήματα μακριά.

Κάτω από το μανδύα του σκότους, κατέβηκε κρυφά την πλαγιά του λόφου, κρατώντας την παρουσία του μόνο στις πιο σκοτεινές σκιές. Δεν πάτησε εύθραυστα κλαδιά ή χαλαρούς βράχους, καθώς περνούσε σιωπηλά μέσα από απεριποίητους τάφους. Έπλεξε ένα ακανόνιστο και ύπουλο μονοπάτι προς την καρδιά των νεκροταφείων και σε ένα σκιερό άλσος από αρχαίες βελανιδιές όπου είδε μια αιθέρια, πρασινωπή λάμψη που ξεπρόβαλε έντονα ανάμεσα στους θάμνους. Καθώς πλησίαζε τα δέντρα πίσω από ένα ρηχό ύψωμα, άκουσε καθαρά το αδιάκοπο μουρμουρητό της ίδιας ανδρικής φωνής που κάποτε παρακαλούσε την άλλη φωνή πολλών ανδρών. Σαν φάντασμα, ο Λάζαρος ανέβηκε στο πίσω μέρος του αναχώματος, με τα αυτιά του όρθια και συντονισμένα στην επίσημη φωνή που ψιθύριζε: «Αν όλη η γη παρέλθει, θα μείνω μαζί. Αγάπη μου. Αλίμονο, ο καλός Άγγελος ξέρει τώρα πότε και πού να με βρει. Και δεν μπορώ πλέον να εμφανίζομαι, όπως πριν. Έχει γίνει σοφός για τις επετείους μας. Ακόμα κι έτσι, σου δίνω τον λόγο μου, ολοκληρωτικά και αιώνια, ότι θα επιμείνω και θα νικήσω. Καθώς η καρδιά μου είναι πιστή, θα σε ξαναεπισκεφτώ όλο και περισσότερο, αλλά με φρέσκια διακριτικότητα και ρουτίνα, εν αγνοία μου. Είσαι το θεόσταλτο δώρο μου, η αγάπη μου, και ο μόνος Παράδεισος που θέλω να γνωρίσω.

Ο Λάζαρος χώρισε τα ζιζάνια και έσκυψε καθώς πλησίαζε σε μια θρυμματισμένη ταφική πλάκα. Κοίταξε πέρα από τις πέτρες και μια πρασινωπή λάμψη έλουσε το πρόσωπό του, στενεύοντας τις κόρες των ματιών του προς τα κάτω.

τρυπούλες καρφίτσας καθώς κοίταζε ένα φαινομενικά ασυνήθιστο θέαμα. Μπροστά του, μια φαντασματική εικόνα ενός άντρα γονάτισε στους πρόποδες δύο σημαδεμένων τάφων με την πλάτη προς το μέρος του. Οι δύο τάφοι βρίσκονταν περιφραγμένοι μέσα σε ένα μεγαλύτερο οικόπεδο με πέτρινες γραμμές από κατάφυτα ζιζάνια. Αναδύονταν από τα ζιζάνια και στο κέντρο των δύο ταφόπλακων, μια πολύ ψηλότερη αλλά πιο στενή και περίτεχνα σκαλισμένη πέτρινη κολόνα έφερε τις χαραγμένες ίσως ενός οικογενειακού οικόσημου, με το κάθετα χαραγμένο όνομα εμφανώς και τετράγωνα από κάτω: *~M EDICC I~*. Ο Λάζαρος έσκυψε στις σκιές της ταφόπλακας καθώς το Φάντασμα σηκώθηκε όρθιο, γύρισε και σάρωσε το έδαφος. Τότε ο Λάζαρος τα είδε όλα.

Το πρόσωπο ήταν αυτό ενός νεαρού και όμορφου άνδρα —ίσως μεσήλικα— με μαλλιά μέχρι τους ώμους και μια πυκνά κομμένη, γωνιώδη γενειάδα που σχημάτιζε ένα τετράγωνο σαγόκι. Το Φάντασμα ήταν ντυμένο με διακριτικά, μια πλήρη κάπα τυλιγμένη πάνω από πρωτότυπα ρούχα, ο ώμος του μαζεμένος χαλαρά σαν κουρτίνα στις κορυφές των ψηλών κορδονιών του. Μέσα από την θεϊκά ενισχυμένη αντίληψη του Λάζαρου, ενώ κοίταζε στο σκοτάδι της νύχτας, και όλο και πιο βαθιά πέρα από τα όριά της, και ακόμα πιο βαθιά, μέσα από τον συνεχώς αναδευόμενο έβανο. Μέσα στις ομίχλες του αιθέριου και μυστικιστικού βασιλείου των στοιχειωμένων όντων και των ξωτικών, των περιπλανώμενων Πνευμάτων και των άτακτων ψυχών, κάθε πτυχή του προσώπου του Φαντάσματος εμφανιζόταν τόσο λαμπερή και ημιδιαφανής όσο και η υπόλοιπη πρασινωπή και λαμπερή μορφή του.

Ο Λάζαρος μπήκε στο ξέφωτο και φώναξε στην Οπτασία: «Χαιρετισμούς, κύριε».

Το Πνεύμα γύρισε εν μέρει και πάγωσε για λίγο, με το βλέμμα του χαμηλωμένο, σαν να σκεφτόταν μια απροσδόκητη εισαγωγή. Έπειτα γύρισε και κοίταξε τον Λάζαρο. Ο ημιδιαφανής άντρας άγγιξε το στήθος του, ρωτώντας: «Μου απευθύνεσαι;»

«Ναι», απάντησε ο Λάζαρος με ένα φιλόξενο χαμόγελο και μια απότομη υπόκλιση.

«Με βλέπεις; Και με ακούς;» ρώτησε το Φάντασμα με δυσπιστία.

Ο Λάζαρος έγνεψε καταφατικά. «Μπορώ.» Προχώρησε μπροστά και σταμάτησε.

«Δεν έχω ξαναδεί ποτέ κάτι σαν εσένα. Τι είδους διάβολος είσαι;»

Το χαμόγελο του Λάζαρου έσβησε. «Δεν είμαι διάβολος—είμαι ιπτάμενος άνθρωπος. Είμαι ο Λάζαρος Γκόγκου.»

Το Φάντασμα χάιδεψε το πηγούνι του και περιεργάστηκε τον Λάζαρο. «Το ισχυρίζεσαι κι εσύ». Έπειτα κούνησε το κεφάλι του με φαινομενική δυσπιστία, προσθέτοντας: «Ωστόσο, δεν νιώθω τίποτα σε σένα - απολύτως τίποτα ».

Ο Λάζαρος έχασε εντελώς το χαμόγελό του. Πήρε μια γρήγορη ανάσα και επέπληξε το Φάντασμα. «Και αφού μπορώ να δω την ταφόπλακα ακριβώς πίσω σου, καθαρά μέσα από τον εαυτό σου, φαίνεται να είσαι και λίγος.»

Το πρόσωπο του άντρα έσφιξε τα χείλη του και παραδέχτηκε τον ισχυρισμό μόνο με ένα σοβαρό νεύμα.

«Είσαι Πνεύμα· ένα είδος ψυχής;» ρώτησε ο Λάζαρος, προσπαθώντας να εκτροχιάσει τη διχόνοια.

Η Οπτασία παρουσιάστηκε με ανοιχτές αγκάλες, λέγοντας: «Όπως έχεις καταλάβει από τότε, είμαι κι εγώ». Το ίδιο απότομα, το Φάντασμα άφησε τα χέρια του και τον ενημέρωσε ψυχρά: «Και αν είσαι σε συμμαχία με την Κόλαση, ίσως θα μπορούσες να ενημερώσεις τους πρεσβύτερους και τους αρχηγούς σου ότι αυτή η ψυχή έχει ήδη διεκδικηθεί και αυτή τη στιγμή βρίσκεται στην ομάδα των Ουρανών που την περιμένουν». συνοδεία."

Ο Λάζαρος υπερασπίστηκε σθεναρά τον εαυτό του. «Δεν είμαι ούτε σε συμμαχία με την Κόλαση ούτε προσπαθώ να συνωμοτήσω εναντίον του Κυρίου Θεού, του Παντοδύναμου».

Το Φάντασμα τον εξέτασε με ένα στενό βλέμμα πριν ρωτήσει: «Τότε ίσως είσαι σε συμμαχία με τον Ουρανό;» Το Πνεύμα έγνεψε καταφατικά. «Αν ναι, τότε θα έπρεπε ήδη να ξέρεις ότι ζήτησα μια στιγμή μόνος, για να αποτίσω τον ύστατο φόρο τιμής. Κι όμως, να 'σαι . Γιατί πρέπει να με βλέπεις κρυφά, για να μην πιστέψεις ότι θα φύγω;» Η Οπτασία έσκυψε το κεφάλι της καθώς μια ξαφνική έκφραση αμηχανίας έπεσε στο πρόσωπό της. «Και τι είδους ευσεβής υπηρέτης είσαι εσύ - κάτι που δεν έχω ξαναδεί - που παρουσιάζεται με τη μορφή δαίμονα και απευθύνεται σε ένα άτακτο Πνεύμα με ευγενικό σεβασμό, κι όμως δεν είσαι ούτε διάβολος ούτε άγγελος;»

«Είμαι απλώς ο Λάζαρος και δεν σε αντιλαμβάνομαι», δήλωσε ο Έλτζο. «Συγχωρήστε την παρέμβασή μου, αν μπορείτε. Απλώς ξεκουραζόμουν, ακριβώς εκεί» , πρότεινε ο Λάζαρος, δείχνοντας τον λόφο προς τα πάνω και προς τα ερείπια του καθεδρικού ναού καθώς συνέχιζε την εξομολόγησή του, «όταν άκουσα τη φωνή —τη φωνή πολλών ανδρών, που μιλούσαν σαν ένας. Τότε είδα μια λάμψη ανάμεσα στις ταφόπλακες και ακολούθησα τη φωνή σου. Δεν το εννοούσα με κακόβουλη πρόθεση».

Μια νέα έκφραση αμφιβολίας ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του Φαντάσματος. «Ξεκουραζόσουν; Σε κάποιο νεκροταφείο ; Ανάμεσα στους νεκρούς;» Το Φάντασμα σταύρωσε τα χέρια του, έγνεψε καταφατικά και ρώτησε περαιτέρω. «Και γιατί ήρθατε να αναπαυθείτε σε αυτό το συγκεκριμένο νεκροταφείο;» «Το βρήκα απλώς περαστικά. Ήμουν κουρασμένος. Ταξιδεύω στην Ιταλία.»

Μη πεπεισμένη, η Οπτασία απάντησε: «Και καλούμαι να ταξιδέψω στον Παράδεισο. Δεν θα ανησυχούσα τόσο πολύ αν ανακάλυπτα ότι η άπιστη συνοδός μου με προσέχει —και εσένα— αυτή τη στιγμή, σε περίπτωση που επιχειρήσω να δραπετεύσω ή να γίνω αιχμάλωτος της Κόλασης. Τι λες σε αυτό;» Το Φάντασμα του γύρισε την πλάτη και κοίταξε τον τάφο, όλο ενώ κοιτούσε πάνω από τον ώμο του σαν να περίμενε απάντηση.

Αλλά ο Λάζαρος γύρισε και έφυγε, φεύγοντας με τα τελευταία λόγια: «Θα έπρεπε να σου ευχηθώ συγχαρητήρια. Ωστόσο, υπό το φως μιας τέτοιας θεϊκής ευλογίας που σου δόθηκε, με το κάλεσμά σου στον Παράδεισο, δεν μπορώ να σου προσφέρω μεγαλύτερη ευλογία. Χαίρομαι που σε γνώρισα, έστω και μόνο

για λίγο. Συγχωρέστε με και καλή σας παραμονή, κύριε.

Ο Λάζαρος μπήκε στο σκοτάδι και περπατούσε προς το ανάχωμα όταν το Φάντασμα ούρλιαξε: «Μια ευλογία που δόθηκε;»

Σταμάτησε, γύρισε και ρώτησε το Πνεύμα: «Δεν χαίρεσαι που συνεχίζεις το δρόμο σου;» «Πράγματι όχι!» αναφώνησε το Φάντασμα. Λαχάνιασε και γκρίνιαξε, «Είναι κάτι φρικτό.»

Ο Λάζαρος υποχώρησε από τα ζιζάνια και προσπέρασε έναν τάφο. Επέστρεψε, πλέον σαστισμένος, και ρώτησε το Φάντασμα : «Πώς γίνεται ο Παράδεισος να είναι κάτι φρικτό;»

Το Φάντασμα κοίταξε τον τάφο πριν πλησιάσει τον Λάζαρο με ένα πρόσωπο φαινομενικά κατακλυσμένο από συγκίνηση. Σταμάτησε μπροστά στον Λάζαρο και εξέτασε τα μάτια του. «Επειδή μου δόθηκε ο Παράδεισος και η αγαπημένη μου Σοφία όχι». Το Φάντασμα κούνησε το κεφάλι του. «Για πάνω από δύο

Εκατό χρόνια πάλευα με τις θελήσεις και τις ικανότητες των αγγέλων για να παραμείνω—να περιπλανιέμαι στον κόσμο ως χαμένη ψυχή, ώστε οι τελευταίες αναμνήσεις της γυναίκας μου να παραμείνουν ζωντανές—μέσα μου. Δεν σκοπεύω να πάω με αυτόν τον Άγγελο. Ήρθα μόνο για να αποτίσω φόρο τιμής στην αγαπημένη μου Σοφία για άλλη μια φορά - είναι η την ημέρα της γέννησής της. Ο Άγγελος ξέρει ότι με βρίσκει εδώ κάθε χρόνο και περιμένει την θρησκευτική μου επιστροφή. Και κάθε χρόνο, ξαναζούμε την ίδια συνάντηση: Έρχομαι, με πιάνει, αποτίω φόρο τιμής ενώ ο Άγγελος περιμένει, και μετά φεύγω για άλλη μια φορά. Πιστεύω ότι μπορεί να είναι περισσότερο από οίκτο παρά από βλακεία που δεν την έχει καταδιώξει ποτέ. Αν και μπορεί, μια μέρα - ή ακόμα και τώρα. Θα πρέπει να ξεγλιστρήσω ξανά, αμέσως.» Ο κούφιος άντρας κοίταξε αλλού και κοίταξε .

μέσα από τα δέντρα, προς τα ερείπια του καθεδρικού ναού όπου ήξερε ότι βρισκόταν ο Άγγελος που τον περίμενε.

Ο Λάζαρος ακολούθησε το βλέμμα του Φαντάσματος . Έπειτα είπε: «Λυπάμαι που το ακούω». Στάθηκαν σιωπηλοί και κοίταξαν τα ερείπια του ναού.

Το Φάντασμα τον κοίταξε ξανά και αναστέναξε. «Εγώ είμαι αυτός που πρέπει να σας ζητήσω συγγνώμη. Λάθος «Σε υποψιαζόμουν ότι ήσουν κακόβουλος· και δεν έχω πού να σε φορτώσω με τα βάσανά μου». Το Πνεύμα πήρε μια γρήγορη ανάσα, έγνεψε καταφατικά και χαμογέλασε ευγενικά. Έδειξε ένα φιλόξενο χέρι προς την ταφόπλακα, λέγοντας: «Επιτρέψτε μου να παρουσιάσω την κυρία μου, τη Σοφία, και εμένα—αναπαυόμαστε εδώ».

Το Φάντασμα κοίταξε κατάματα τον Λάζαρο πριν κάνει μια σύντομη υπόκλιση. «Είμαι ο αείμνηστος Λόρδος Γκρεγκόρι Μέντιτσι, πρώην από τη Φλωρεντία. Χαίρομαι που σας γνωρίζω, Λάζαρο Γκόγκου.»

Ο Λάζαρος χαμογέλασε και ανταπέδωσε την υπόκλιση. «Εξοχότατε, η τιμή είναι σίγουρα δική μου.» «Λοιπόν, τι σας πάει στην Ιταλία, νεαρό μου;» Το Φάντασμα των Μεδίκων άφησε την κάπα του να ξεφλουδίσει και έσκυψε για να επιθεωρήσει τα κρυμμένα φτερά του Λάζαρου.

Ο Λάζαρος απάντησε επιφυλακτικά: «Πρέπει να βρω έναν άντρα και να τον συνοδεύσω πίσω στη Γαλλία».

«Αν μου επιτρέπετε να ρωτήσω, για ποιο σκοπό;»

Ο Λάζαρος κοίταξε αλλού. «Δεν πρέπει να μιλήσω γι' αυτό· συγχώρεσέ με.»

Ο Μέντιτσι σταύρωσε τα χέρια του. Οι αγκώνες του άνοιξαν την κάπα που τον σκέπαζε. Έσκυψε μπροστά, χαμογέλασε πονηρά και ρώτησε σιγανά: «Είναι κάποιο μυστικό τόσο σοβαρό που δεν τολμά να ψιθυριστεί;» ακόμη και στους νεκρούς;»

Ο Λάζαρος τον έψαξε, σήκωσε τους ώμους του και κούνησε το κεφάλι του. «Ίσως όχι». Αποκάλυψε την αποστολή του. «Έχει ανοίξει μια Πύλη. Ψάχνω έναν μοναχό στην Ιταλία που μπορεί να την κλείσει.»

Ο Μέντιτσι σήκωσε το πηγούνι του, προφανώς προβληματισμένος καθώς ρώτησε: «Γκέιστόουν;»

Ο Λάζαρος έψαξε μια κατάλληλη εξήγηση. «Είναι ένα είδος σφραγίδας - μια πύλη προς... λοιπόν, προς την Κόλαση».

Ο Μέντιτσι άνοιξε διάπλατα τα μάτια του. Σάρωσε βιαστικά τον τάφο, ίσως ψάχνοντας για τον καλό Άγγελο που τον περίμενε, προτού σκύψει πιο κοντά στον Λάζαρο και ψιθυρίσει άγρια: «Πες ξανά—μια πύλη;»

Ο Λάζαρος έγνεψε καταφατικά. Τα μάτια του κι αυτά έστρεψαν την προσοχή τους γύρω από το έδαφος, σαν να προσπαθούσαν να ανακαλύψουν κάποιο ανεπαίσθητο σημάδι της μητέρας του ή κάποιου Τέρατος. Έπειτα άρχισε να ψιθυρίζει: «Είναι μια πόρτα προς την Κόλαση που τώρα στέκει μισάνοιχτη. Ορκίστηκα με υπόσχεση να βρω τον μοναχό και να διορθώσω αυτό το λάθος. Ο λόγος μου είναι μια ιερή υπόσχεση και θα εκπληρώσω πιστά αυτό το τελευταίο αίτημα, όσο μπορώ· όπως η ίδια μου η πίστη με προστάζει να δω την ολοκλήρωσή του - μια ιερή υπόσχεση που δόθηκε και τηρήθηκε».

Ο Μέντιτσι πήδηξε μπροστά και άρπαξε τους ώμους του Λάζαρου. «Τι είδους πύλη; Πες μου!»

Ο Λάζαρος έσκυψε, όμως η παγωμένη λαβή του Φαντάσματος παρέμεινε σφιχτά πάνω του. «Μπορούν τα Πνεύματα να το διασχίσουν;»

Ο Λάζαρος κοίταξε τη σφιγμένη γροθιά του Φαντάσματος στο πουκάμισό του. Από κάτω, ένα αποπνικτικό ρίγος διαπέρασε το μπράτσο του, σαν η σάρκα και το αίμα του να πάγωσαν γρήγορα μέχρι το κόκκαλο. Παραδέχτηκε: «Πνεύματα έχουν δραπετεύσει από αυτό. Υποθέτω ότι θα μπορούσαν κι αυτά να περάσουν από μέσα του».

Μια ξαφνική αύρα απελπισίας θόλωσε τη συμπεριφορά του Μέδικι. Έριξε άλλη μια επιφυλακτική ματιά πάνω από τον ώμο του και έσφιξε το χέρι του. «Πρέπει να με πας σε αυτό το Gatestone!» «Πρέπει να βρω τον μοναχό, που είναι αλλού», απάντησε σταθερά ο Λάζαρος, κοιτάζοντας την μάλλον τραχιά αγκαλιά του Φαντάσματος. «Δεν είμαι καθ' οδόν προς την Πύλη για την οποία μιλάω.» «Τότε, λοιπόν, πρέπει—πρώτα, να βρεις τον μοναχό σου στην Ιταλία! Μετά από αυτό, θα με συνοδεύσεις μέχρι το Gatestone, έτσι;»

Ο Λάζαρος έσφιξε το σαγόνι του. Κοίταξε τα ερείπια που έβλεπαν στον πλατύ λόφο. «Και τι γίνεται με τον Άγγελο που περίμενε;»

Το Φάντασμα τον ταρακούνησε. «Μπορεί να περιμένει λίγο ακόμα, όπως κάνει πιστά! Δεν υπάρχει χρόνος εδώ! Πρέπει να φύγουμε αμέσως!»

Ο Λάζαρος σκλήρυνε το μέτωπό του και ελευθερώθηκε από την εντελώς ψυχρή λαβή του Φαντάσματος.

Ο Μέδικι του άφησε απότομα τα χέρια. «Συγχώρεσέ με, Λάζαρε· με κατακλύζει το πάθος μου». Πήγε πίσω, υποκλίθηκε και ρώτησε ευγενικά: «Μπορώ να σε συνοδεύσω στην αναζήτησή σου; Δεν θα μου χρειαστεί τίποτα περισσότερο και θα σε επιβαρύνω με ακόμη λιγότερα».

Ο Λάζαρος έτριψε το μπράτσο του, ζεσταίνοντας το. Έγνεψε καταφατικά. «Αν θέλεις».

Ο Μέντιτσι χαμογέλασε κοφτά και τον ικέτευσε: «Τότε σε παρακαλώ να φύγουμε γρήγορα ».

Ο Λάζαρος αναστέναξε, παραδεχόμενος: «Μεγαλειότατε, δεν είμαι σίγουρος ότι μπορώ καν να κάνω το ταξίδι μέχρι την Ιταλία και πίσω». Έδειξε προς τα ερείπια του ναού. «Ωστόσο, ένας Άγγελος σας περιμένει - ο Παράδεισός σας είναι εδώ, ακόμα και αυτή τη στιγμή».

Ο Μέντιτσι κούνησε το κεφάλι του. «Είσαι πιο μακριά από την αλήθεια—αν λες αλήθεια, τότε ο Παράδεισός μου βρίσκεται μόνο πέρα από μια Πύλη», άπλωσε το χέρι του το Φάντασμα στον νυχτερινό ουρανό. «Τώρα, θα φύγουμε; Ναι;»

Μαζί, ο Λάζαρος και οι Μέντιτσι εγκατέλειψαν το άλσος με τις βελανιδιές και ανέβηκαν στον ουρανό, αφήνοντας πίσω τους δύο αρχαίους τάφους και έναν ανυποψίαστο άγγελο.

~*~

Για το υπόλοιπο της παραμονής, ο Λάζαρος και οι Μέντιτσι παρέμειναν σε μια αποφασιστική πορεία πάνω από τη Νοτιοανατολική Γαλλία, πετώντας πάνω από τους κυματιστούς λόφους του Massif des Maures. Πραγματοποίησαν σταθερή πορεία προς τις δίδυμες παράκτιες πόλεις του Αγίου Ραφαήλ και του Αγίου Τροπέ , τις οποίες ο Λάζαρος θυμόταν από τους χάρτες της Μονής. Ενώ αντάλλαξαν λίγα λόγια, ποτέ δεν παρέλειψαν να ρίχνουν επιφυλακτικά βλέμματα πάνω από τους ώμους τους για σημάδια ενός αγγέλου που τους καταδίωκε ή ενός ιπτάμενου Χοίρου-Διαβόλου. Ανόμοιοι, όπως ήταν, σε σχήμα και μορφή, η επιφυλακτική συμπεριφορά τους θα μπορούσε να υποδηλώνει ένα κοινό νήμα μεταξύ τους - μοιράζονταν τις ίδιες πρωταρχικές ανησυχίες ως θήραμα.

Ήταν νωρίς το πρωί όταν ο Λάζαρος έφτασε επιτέλους στον ωκεανό. Έχοντας άπλετο χρόνο στη διάθεσή του, στράφηκε νότια και ακολούθησε την ακτογραμμή, αναζητώντας το χωριό του Αγίου Μαξίμου, όπου θα μπορούσε να ανακτήσει τον προσανατολισμό του σε σχέση με τους πολλούς χάρτες που είχε στο μυαλό του. Χτένισε την ακτογραμμή μέχρι που δεν μπορούσε να ψάξει άλλο· και ήξερε ότι δεν θα έβρισκε το χωριό πριν από την ανατολή του ηλίου.

Βούτηξε και κατέρρευσε σε μια παραλία που περιέβαλλε έναν απομονωμένο κόλπο στην ενδοχώρα. Ξάπλωσε μπρούμυτα στην άμμο και λαχάνιασε, με τα φτερά του ανοιχτά σαν πληγωμένο πουλί. Ο Μέντιτσι άπλωσε το αμάξι του δίπλα του. «Τι συμβαίνει; Είσαι κουρασμένος;»

«Δεν μπορώ να συνεχίσω· πρέπει να φάω.» γρύλισε ο Λάζαρος, ακίνητος.

«Α, αυτό !» αναφώνησε ο Μέντιτσι με μια έκφραση που φαινόταν να δείχνει επιτυχημένη ανάμνηση καθώς κούναγε το υψωμένο και δείχνοντας δάχτυλο. Έσφιξε τα χέρια του και περπατούσε γύρω από τον Λάζαρο, χωρίς να αφήνει κανένα ίχνος στην άμμο. «Διακόσια χρόνια, από τότε που πέθανε, είχα σχεδόν ξεχάσει τα βάσανα της πείνας». Γονάτισε δίπλα στον Λάζαρο. «Πράγματι, πρέπει να φας».

Ο Λάζαρος τυλίχτηκε σε καθιστή θέση, με τα φτερά του ανοιχτά νωχελικά. Σκούπισε την άμμο από το πρόσωπό του και κοίταξε ψηλά για να βρει τον Μέντιτσι να εξετάζει μια πετρώδη κορυφογραμμή στην περίμετρο του κόλπου της παραλίας. Ο ημιδιαφανής άντρας έψαξε στην κορυφή της κορυφογραμμής, φαινομενικά κοιτάζοντας πέρα από τα πυκνά δάση. Ο Λάζαρος παρακολούθησε το ευρύ και σταθερό βλέμμα του, το οποίο φαινόταν να εξερευνά τις πιο μακρινές αποστάσεις και ίσως να κοιτάζει κατευθείαν στην αιωνιότητα. Χωρίς να κλείσει το μάτι, το Φάντασμα μουρμούρισε: «Περίμενε εδώ, νεαρέ κύριε, και θα θεραπεύσω την πείνα σου». Και πριν ο Λάζαρος προλάβει να ανοίξει τα χείλη του για να μιλήσει, η αιθέρια μορφή του προσώπου του Μέντιτσι είχε εξαφανιστεί.

Ο Μέδικος άφησε τον Λάζαρο πολύ πίσω του. Και έφυγε από τον όρμο με τέτοια ταχύτητα, που έκανε ακόμη και τον ίδιο τον Χρόνο να φαίνεται ότι εξαφανίζεται. Αμέσως, έφτασε σε μια χορταριασμένη κορυφογραμμή, όπου ξεχώρισε προσεκτικά τα ζιζάνια και έστρεψε το βλέμμα του κυνηγού σε ένα κουνέλι που καθόταν ακίνητο σε ένα ξέφωτο. Ο λαγός κοίταξε προσεκτικά τον ουρανό σαν να είχε παγώσει κάτω από ένα φαινομενικά αρπακτικό πουλί. Ξαφνικά ξαφνιασμένος, έτρεξε προς την φαινομενική ασφάλ από τα πυκνά δάση όταν ο Μέδικι έπιασε τον λαγό και του έκοψε τον λαιμό. Σε μια πράσινη λάμψη, το Φάντασμα έψαξε την κορυφογραμμή, μάζεψε ένα σωρό βάτα και επέστρεψε από εκεί που ήρθε.

Ο Λάζαρος στεκόταν στην άμμο της θάλασσας και κοίταζε το σημείο όπου είδε τελευταία φορά τον Μέδικι. Ωστόσο, μόνο τα κύματα του ωκεανού φαίνονταν. Γύρισε και σάρωσε την κορυφογραμμή του τον όρμο πριν φωνάξει δυνατά με το χέρι του κλειστό, «Εξοχότατε;» Έσφιξε τα αυτιά του και αφουγκράστηκε ήχους στα μακρινά πυκνά δάση, ακούγοντας μόνο τους θορύβους ίσως από σκαθάρια και ανήσυχια πουλιά που κουρνιάζουν. «Λόρδε Μέντιτσι;» Ένας αφύσικος και εφήμερος ήχος τριξίματος τράβηξε την προσοχή του πίσω του. Γύρισε, άφησε μια κραυγή λαχανιάσματος, πήδηξε προς τα πίσω και έπεσε στην άμμο. Μπροστά του, ο Μέντιτσι στεκόταν με μια αγκαλιά προσανάμματα, ένα άτονο κουνέλι και ένα πλατύ χαμόγελο.

Ο Μέδικι πλησίασε τον Λάζαρο και του είπε ξεκάθαρα: «Αν η μνήμη μου με εξυπηρετεί ακόμα, αυτός θα ήταν ο καταλληλότερος για έναν άνθρωπο με την τεράστια όρεξή σου». Σήκωσε τον λαγό και τον κούνησε χαλαρά σαν να ήθελε να διαπιστώσει το πραγματικό του βάρος, προσθέτοντας: «Ένα ωραίο γεύμα, έτσι;»

Ο Λάζαρος συνήλθε και σηκώθηκε. «Ήσουν εκεί—και μετά, όχι—και μετά, ξανά

εμφανίστηκε." Έσκυψε την άμμο από πάνω του ρωτώντας: «Πώς κατάφερες να διαλύσεις και να ξαναφτιάξεις τον εαυτό σου όπως το έκανες;»

Ο Μέδικι κατέβασε το κουνέλι και γέλασε, απαντώντας προφητικά: «Οι Νεκροί δεν είναι τόσο «Ανίκανο όσο κι αν υποψιάζονται οι Ζωντανοί». Το Φάντασμα πέταξε το προσάναμμα και το κουνέλι στην παραλία και έκανε ευγενικό νόημα στον Λάζαρο να κάνει ένα βήμα πίσω. Ο Λάζαρος υπάκουσε και κοίταξε καθώς η Οπτασία φάνηκε να ρίχνεται σε μια θολούρα αφύσικα γρήγορης κίνησης - και σε ένα ανοιγόκλεισμα του ματιού του Έλτζο, το Φάντασμα είχε πετύχει να γυρίσει το προσάναμμα σε μια φωτιά που έτριζε, έγδερνε το κουνέλι, το καθάριζε και έδωσε στον Λάζαρο έναν λαγό σε σουβλάκι. «Λοιπόν, συνέχισε,» επέμεινε, κουνώντας το λυγισμένο άκρο του φτυμένου κρέατος. « Δεν περιμένεις να το ψήσω και για σένα, έτσι δεν είναι;»

Ο Λάζαρος προχώρησε, παρακολουθώντας επίμονα τον Μέντιτσι καθώς του έπαιρνε το σουβλάκι. Ο Μέντιτσι χαμογέλασε αδιάφορα και κάθισε στην παραλία. Κοίταξε τον Λάζαρο, που έμεινε ακίνητος, και έγενεψε προς τη φωτιά, ψιθυρίζοντας έξυπνα: «Πρέπει να την κρατήσεις πάνω από τη φωτιά τώρα, Λάζαρο. Η φωτιά την προετοιμάζει».

Ο Λάζαρος έπιασε τον εαυτό του να κοιτάζει τον Μέντιτσι. Γκρίνιαξε και κάθισε δίπλα στη φωτιά, λέγοντας για να υπερασπιστεί τις ικανότητές του: «Ξέρω πώς να το ετοιμάσω». Πέταξε το κουνέλι πάνω από τη φωτιά και κοίταξε τον Μέντιτσι για να τον δει να χαμογελάει πονηρά. Έπειτα ρώτησε το Φάντασμα: «Πώς κινείσαι τόσο γρήγορα; Πώς μπορείς να κάνεις τέτοια πράγματα να συμβούν;»

Ο Μέντιτσι σήκωσε το μέτωπό του καθώς μια πονηρή έκφραση τον κατέκλυσε. Κοίταξε προσεκτικά τον Λάζαρο πριν προτείνει: «Ίσως ο Θάνατος να είναι μια διαφορετική απόχρωση της Ζωής - με την αχρονικότητα να είναι ένα από τα πολλά χαρακτηριστικά της». Ο Μέντιτσι του άφησε μια στιγμή να σκεφτεί τα λόγια του πριν μαλακώσει την ατμόσφαιρα με ένα φιλόξενο χαμόγελο.

Ο Λάζαρος πήρε μια ανάσα και έριξε το βλέμμα του στο κουνέλι που ψήνονταν. «Αν μπορείς, πες μου τη μαγεία του. Πώς έφτιαξες τον λαγό;»

Το Φάντασμα έσκυψε μπροστά και προσποιήθηκε ότι κοίταζε τριγύρω για αδιάκριτα βλέμματα προτού δείξει κάτω από την κάπα του και ψιθυρίσει στον Λάζαρο: «Δεν τα κατάφερα εγώ στην πραγματικότητα. Η μαγεία είναι ότι κρύβω λαγούς κάτω από την κάπα μου».

Ο Λάζαρος εξέτασε όλο το Φάντασμα. «Κι όμως, μπορώ να δω καθαρά μέσα από την κάπα σου· και δεν υπήρχαν λαγοί».

Ο Μέντιτσι ρουθούνισε, γελώντας και παραδεχόμενος: «Κάνω πλάκα - δεν υπήρχαν». Συνήλθε μισοσυνελθών και εξήγησε την αλήθεια στον Λάζαρο. «Δεν ήταν μαγικό αυτό». Σήκωσε τους ώμους του, άνοιξε τα χέρια του και σχολίασε: «Σου παρουσίασα απλώς έναν λαγό που δεν σου φάνηκε εύκολα». Κούνησε το κεφάλι του. «Σίγουρα δεν ήταν πράξη

μαγεία· στην πραγματικότητα δεν τα κατάφερα .

Ο Λάζαρος μισόκλεισε τα μάτια του και τον επέπληξε. «Αλλά σε είδα να μην κρατάς τίποτα. Και μετά κρατούσες έναν λαγό. Δεν ενέδωσες σε κάποιο μέσο ταλαιπωρίας ή μαγείας για να καλέσεις ή να επικαλεστείς τον λαγό από το τίποτα;»

«Όχι, νεαρέ μου», απάντησε ο Μέντιτσι, ακουμπώντας στο ένα χέρι και ακουμπώντας το άλλο πάνω σε ένα γόνατο που είχε μόλις στηριχθεί. «Επιτρέψτε μου να μοιραστώ μαζί σας ό,τι έχω συγκεντρώσει από μαγεία και θαύματα». Σταμάτησε για λίγο και κοίταξε την άμμο σαν να ήθελε να αναλογιστεί παλιές αναμνήσεις. Πήρε μια ανάσα και συνέχισε, με τη φωνή του να δίνει έναν πιο σοβαρό τόνο: «Στις γήινες μέρες μου, έχω γίνει μάρτυρας πολλών κατηγοριών για μαγεία και μαγεία, και ακόμη περισσότερων ισχυρισμών για ευλογίες και θαύματα. Και ως πρώην ασκούμενος στις τέχνες της αληθείας και της θνητής φυσιολογίας, είχα τόσο την υποχρέωση όσο και την ευκαιρία να διαλύσω τέτοιες κατηγορίες και ισχυρισμούς μέσω της ανακάλυψης, της οξείας παρατήρησης και της καταγεγραμμένης αλήθειας. Η ζωή μου ήταν το έργο μου - ζούσα σύμφωνα με αυτό. Με αυτό που είπα, έμεινα πιστός στην πίστη και τις πεποιθήσεις μου και πάντα ήξερα ότι υπήρχε μια λογική εξήγηση για ένα κατά τα άλλα ανεξήγητο γεγονός. Στα χρόνια μου ως γιατρός, φρόντιζα πολλούς ασθενείς - μερικοί από τους οποίους υπέφεραν από μικρές ασθένειες και πέθαναν απροσδόκητα, και άλλοι, που ήταν θανάσιμα άρρωστοι και παρόλα αυτά επέζησαν. Και σε όλους τους ασθενείς μου, παρείχα την ίδια σχολαστική και αδιάκριτη φροντίδα, ανεξάρτητα από την κατάστασή τους». Ο Μέντιτσι κοίταξε κατάματα τον Λάζαρο και χαμογέλασε πριν ρωτήσει: «Τώρα, γιατί να υποθέσετε ότι οι επιζώντες αυτών των ασθενών που είχαν πεθάνει απροσδόκητα, με κατηγορήσαν για βαριά παραμέληση ή δολοφονία, ενώ άλλοι που έμαθαν ότι ο ασθενής μου είχε ζήσει απροσδόκητα, είτε με κατηγορήσαν για μαγεία, ή μήπως απέρριψε εντελώς τη φροντίδα μου και ισχυρίστηκε ότι η θεραπεία έγινε μέσω θεϊκής παρέμβασης;

Ο Λάζαρος σήκωσε τους ώμους του. «Δεν ήμουν μαζί σου όταν νοιαζόσουν για αυτούς τους ανθρώπους. Ίσως και οι άλλοι, για τους οποίους μιλάς, να μην ήταν μαζί σου. Ή ίσως δεν ήξεραν ακριβώς τι να περιμένουν από εσένα». Έγνεψε καταφατικά και μισόκλεισε τα μάτια του. «Κι όμως, σε είδα να κάνεις τον λαγό να εμφανίζεται από το τίποτα, και δεν πιστεύω ότι συνέβη είτε με κοινή είτε με θεϊκή παρέμβαση. Ξέρω ότι δεν τραβάει κανείς εύκολα έναν λαγό από τον αέρα· και ο Παντοδύναμος Θεός δεν επεμβαίνει μόνο για απάτες. Υποθέτω ότι απομένει μόνο η μαγεία, την οποία ισχυρίστηκες ότι δεν χρησιμοποίησες. Για να μην λες ψέματα, μήπως υπάρχει άλλη αιτία;»

«Πράγματι, υπάρχει», απάντησε ο Μέντιτσι χαμογελώντας. «Και απαντήσατε στην ερώτησή μου—αυτοί που ανέφερα δεν ήξεραν πλήρως τι να περιμένουν». Ο Μέντιτσι σήκωσε τους ώμους του. «Στην πραγματικότητα, δεν είμαστε ποτέ πραγματικά προετοιμασμένοι να βιώσουμε το εξαιρετικό· μπορούμε

απλώς ετοιμαστείτε να περιμένετε το απροσδόκητο. Και αν, κατά τύχη, συμβεί, τότε θα μπορούσαμε εύκολα να το εξηγήσουμε για να το κάνουμε να φαίνεται πιο συνηθισμένο - ειδικά μέσω ισχυρισμών θεότητας ή μαγείας· μαγείας ή ακόμα και μαγείας». Έψαξε για λίγο το ανέκφραστο πρόσωπο του Λάζαρου . «Παρ' όλα αυτά, όλοι αυτοί οι ισχυρισμοί φαίνεται να εξυπηρετούν το ίδιο μέσο: να απορρίψουν μια πιο σύνθετη εξήγηση εξαιρετικών συνδυασμών, κατά τα άλλα εξαιρετικά συνηθισμένων, αλλά σπάνια αλληλένδετων γεγονότων».

Ο Λάζαρος σχολίασε: «Δεν καταλαβαίνω, Μεγαλειότατε». Κουνήθηκε μπροστά και κύλησε το κουνέλι πάνω από τη φωτιά. «Ωστόσο, χωρίς να ακουστώ υπερβολικά απλός ή ασύνδετος, θα μπορούσα να ρωτήσω πώς κάνατε να φαίνονται τα μαλλιά;»

Ο Μέδικι δήλωσε: «Σε εσάς, θα μπορούσε απλώς να φανεί· κι όμως, στην πραγματικότητα, το έφερα από μακριά».

«Το πήρες; Από μακριά;» Ο Λάζαρος έριξε μια ματιά αμφιβολίας. «Κι όμως, εξαφανίστηκες και εμφανίστηκες χωρίς καθυστέρηση. Δεν είχες αρκετό χρόνο για να πάρεις οτιδήποτε.»

«Ή μήπως όχι;» Ο Μέντιτσι γέλασε πλατιά. «Τι είναι οι στιγμές για τους νεκρούς, νεαρέ κύριε;»

Ο Λάζαρος ρώτησε: «Αν μου επιτρέπετε να ρωτήσω, Μεγαλειότατε, γιατί μου απαντάτε με ερωτήσεις, για να μην κρύβεις τις απαντήσεις σου;»

«Ίσως να τους φυλάω εγώ, προς το παρόν.» Το Φάντασμα σήκωσε τους ώμους του. «Μια τέτοια στιγμή μπορεί να φαίνεται ασυνήθιστη και στους δυο μας, και σίγουρα αρκετά ασυνήθιστη ώστε να απαιτήσει μια φρουρούμενη ανταλλαγή—τι γίνεται, με έναν νεκρό και έναν ιπτάμενο άνθρωπο να αναρωτιούνται ο ένας για τον άλλον;» Σχεδίασε ένα ανάσα και έγνεψε καταφατικά. «Μυστηριώδης, από πολλές απόψεις, η διασταύρωσή μας δημιούργησε έναν αρκετά ασυνήθιστο και απροσδόκητο συνδυασμό συνταξιδιωτών. Τι λέτε εσείς, νεαρέ;»
Κύριε;»

Πέρασε μια στιγμή καθώς τα κύματα του ωκεανού σημάδεψαν το πέρασμά του χαϊδεύοντας την ακτογραμμή.

Τότε ο Λάζαρος ρώτησε: «Μεγαλειότατε, λέτε ότι πεθάνατε πριν από δύο αιώνες, έτσι δεν είναι;»

«Πάνω από αυτό. Και μπορείτε απλώς να με φωνάζετε «Γκρέγκορι» ή «Μέντιτσι», νεαρέ κύριε, αφού δεν είμαι περισσότερο Άρχοντας από τον λαγό που κρατάς στο χέρι σου.

«Και δεν χρειάζεται να μου απευθύνεσαι με τίτλο, καθώς δεν είμαι πια ιπποκόμος. Είμαι απλώς, Λάζαρος.»

«Ήσουν ιπποκόμος;»

Ο Λάζαρος αγνόησε την ερώτηση και ρώτησε τον Μέντιτσι με ειρωνεία. «Αν είσαι πραγματικά Πνεύμα, όπως λες, τότε γιατί δεν έχω δει κι άλλα σαν εσένα;»

«Ω, είναι πολλοί. Κι όμως δεν ανακατεύομαι μαζί τους, μήπως και τους αναζητήσουν οι Άγγελοι και με ανακαλύψουν κι εμένα κρυμμένο. Πάντα κινούμουν, με τον δικό μου τρόπο, κρυφά.»

Νέες υποψίες γεννήθηκαν επίσης στον Μέδικι και εξέτασε τον Λάζαρο. «Το βρίσκω μάλλον

Είναι περίεργο που είσαι ακόμα ενσαρκωμένος και μπορείς να με δεις, κι όμως ισχυρίζεσαι ότι δεν έχεις ξαναδεί ποτέ άλλο Πνεύμα σαν εμένα. Γιατί να συμβαίνει αυτό;

Ο Λάζαρος παραδέχτηκε: «Έχω δει Πνεύματα, κι όμως φάνηκαν πιο έντονα από εσένα. Ήταν Πνεύματα του Διαβόλου που βγήκαν από την ανοιχτή Πύλη και συγκεντρώθηκαν στην κορυφή του καθεδρικού ναού». Ο Λάζαρος κοίταξε κατάματα τους Μέδικους και το εξέτασε περαιτέρω. «Μήπως είσαι μια άλλη ανείπωτη μορφή τους, που έχει μια πιο σεμνή και αρρενωπή εμφάνιση;»

Το Φάντασμα σηκώθηκε όρθιο με το πρόσωπο τραβηγμένο, ενώ ο ανέκφραστος Έλτζο στεκόταν. Ανταποκρίθηκαν πάνω από το φως της φωτιάς. Σε οπτική αντιπαράθεση, έψαξαν ο ένας στα μάτια του άλλου για περαιτέρω σημάδια αλήθειας ή απάτης. Εκείνη τη στιγμή, μόνο ο ωκεανός βογκούσε, ο άνεμος βογκούσε και τα κάρβουνα που έλαμπαν ξεχύνονταν σαν πυγολαμπίδες. Και αν οι αμέτρητες σκέψεις τους μπορούσαν να φουντώσουν και να βροντήσουν, το μυαλό τους θα μπορούσε να είχε επινοήσει μια καταιγίδα για να ανταγωνιστεί τη μεγαλύτερη τρικυμία - έναν ανεμοστρόβιλο τέτοιας ολότητας που θα πνίγει κάθε γήινο θέαμα και ήχο γύρω τους. Ακόμα κι έτσι, ο Λάζαρος δεν μπορούσε εύκολα να εξετάσει τον Μέντιτσι, αφού το Φάντασμα ήταν σχεδόν άμορφο. Και ο Μέντιτσι δεν μπορούσε εύκολα να αισθανθεί τον Λάζαρο, αφού ο Έλτζο ήταν εντελώς αφύσικος. Και οι δύο είχαν έντονη επίγνωση του φαινομενικού χώρου σύγχυσης που παρέμενε ανάμεσά τους. Με τον δικό τους τρόπο, χωρίς αμφιβολία, διαναιμιφισβήτητα πραγματικό. Ήταν σαν ένα σχεδόν ανεπαίσθητο σύννεφο κυματιστού χάους, όπου μόνο οι υψηλότερες πνευματικές καταστάσεις ακόρεστης περιέργειας και άπειρης καχυποψίας θα μπορούσαν κάλλιστα να κατοικούν. Με την βαθύτερη έννοια, η καθεμία φαινόταν να παραμένει αόρατη στην άλλη.

Ο Μέδικι μίλησε τελικά. «Δεν είμαι Πνεύμα του Διαβόλου. Οι διάβολοι δεν έχουν τον Παράδεισο, όπως και εγώ». Σταύρωσε τα χέρια του και μισόκλεισε τα μάτια του. «Παρ' όλα αυτά, κι εγώ σε θαυμάζω. Εσύ «Ισχυρίζεσαι ότι δεν είσαι διάβολος, αλλά απλώς ένας ιπτάμενος άνθρωπος· κι όμως τυχαίνει να γνωρίζεις ακριβώς την τοποθεσία μιας πύλης προς την Κόλαση». Ο Μέδικι χάιδεψε το γέμι του πριν κουνήσει το δάχτυλό του και μοιραστεί το δικό του μήλο έριδος. «Για διακόσια χρόνια έψαχνα τη γη, ψηλά και χαμηλά, για μια τέτοια πύλη. Κάνοντας αυτό, και σε όλο αυτό το διάστημα, ποτέ δεν έχω αποτύχει να νιώσω την ξαφνική προσέγγιση ενός κοντινού ανθρώπου ή αγγέλου. Ωστόσο, νιώθω λίγο ανήσυχος που μπόρεσες να με πλησιάσεις τόσο κοντά, και χωρίς να το γνωρίζω, καθώς στεκόμουν αδιάφορος στον τάφο μου». Σήκωσε το μέτωπό του. «Ίσως να είσαι μια ανείπωτη μορφή διαβόλου, με περίεργη εμφάνιση και ψεύτικους τρόπους, σε μια πονηρή προσπάθεια να με συνοδεύσει στην Κόλαση».

«Σου είπα ότι δεν είμαι διάβολος. Ψάχνω έναν μοναχό για να κλείσει την Πύλη», δήλωσε ο Λάζαρος. «Εσύ ψάχνεις την Κόλαση».

«Δεν αναζητώ την Κόλαση· αναζητώ τη Σοφία μου».

«Τότε είναι στην Κόλαση;»

«Δεν μπορώ να πω με σιγουριά», απάντησε ο Μέδικι. «Ωστόσο, πείτε μου για τον μοναχό σας και για το πώς ένας απλός θνητός μοναχός θα μπορούσε να έχει τόσο απεριόριστη γνώση της Κόλασης ώστε να γνωρίζει στενά...

με τις σίγουρα περίπλοκες λειτουργίες της πύλης του.

«Δεν μπορώ να πω με σιγουριά», παραδέχτηκε ο Λάζαρος. «Δεν γνωρίζω τους τρόπους ή τα μέσα του — μόνο το όνομα και τη θέση του».

«Τότε γιατί πρέπει να βρεις αυτόν τον μοναχό, αν ξέρεις τόσα λίγα γι' αυτόν; Πώς μπορείς να είσαι σίγουρος ότι μπορεί έστω και να κυβερνήσει αυτή την Πύλη σου;»

«Η Πύλη δεν είναι δική μου», επέπληξε ο Λάζαρος. «Μου ζητήθηκε απλώς να φέρω τον μοναχό. Έδωσα τον λόγο μου ότι θα το κάνω. Ορκίστηκα σε ανθρώπους του Θεού και τώρα εκτελώ τις εντολές τους.» Δεν θα έλεγαν με κανέναν τρόπο ψέματα ούτε θα ήθελαν να μου συμβεί κακή θέληση σε αυτή την αναζήτηση. Έτσι, έχω εμπιστοσύνη στον μοναχό και στις ικανότητές του. Γνωρίζω αρκετά· δεν χρειάζεται να μάθω περισσότερα.

Ο Μέντιτσι κοίταξε αλλού. Σούφρωσε τα χείλη του και έγνεψε καταφατικά.

«Ίσως αποδεκτό· απλώς κάνεις μια καλή πράξη, όσο ασυνήθιστη κι αν φαίνεται.» Πήρε μια ανάσα. «Παρ' όλα αυτά, δεν λέω ψέματα και δεν σου εύχομαι κακία. Δεν σου έφερα έναν λαγό; Δεν σου κάνω καλή παρέα; Δεν σου έδειξα κάθε σεβασμό που θα μπορούσες να ζητήσεις;»

Οι ερωτήσεις του Μεδίκκι ώθησαν τον Λάζαρο να θυμηθεί τη συνάντησή του με τη μητέρα του στο Όρος Μάουθ και την άφθονη προσφορά της σε πολύτιμους λίθους. Απαντώντας στον Μεδίκκι, απάντησε με σοφά λόγια: «Οι κακές προθέσεις συχνά κρύβονται πίσω από καλές πράξεις. Σε αυτό, δεν μπορώ να γνωρίζω πραγματικά την πρόθεσή σου· ωστόσο, η δική μου είναι ξεκάθαρη για μένα. Θα βρω έναν άνθρωπο του Θεού που θα δέσει ένα κακό που τώρα είναι ελεύθερο.»

Ο Μεδίκκι λαχάνιασε και σήκωσε άτονα τα χέρια του στον αέρα, αναφωνώντας: «Κι όμως, μπορεί να το λες αυτό μόνο σε μένα! Από όσο μπορώ να καταλάβω, μπορεί να με παρασύρεις σε παγίδα - στο στόμιο της ίδιας της Κόλασης!» Σταύρωσε τα χέρια του. «Απάντησέ μου σε αυτό, Λάζαρε. Αν ισχυρίζεσαι ότι είμαι ένα από αυτά τα υποτιθέμενα κακά Πνεύματα από την Πύλη, τότε γιατί να θέλω να σε συνοδεύσω στην αναζήτησή σου; Αν όντως προέρχομαι από μια τέτοια πύλη, τότε δεν θα γνώριζα ήδη την τοποθεσία της; Γιατί να τολμήσω να πάω στην Ιταλία μαζί σου, αφού δεν θα είχα καμία ανάγκη;»

Ο Λάζαρος του απάντησε με παρόμοιες προτάσεις: «Και μπορεί να το λες αυτό μόνο σε μένα. Δεν ζήτησα να με συνοδεύσεις στην Ιταλία. Από όσο μπορώ να καταλάβω, μπορεί να μην υπάρχει η Λαίδη Σοφία. Μπορεί να επιθυμείς κρυφά να με συνοδεύσεις, για να βρεις τον μοναχόμόνος σου και μετά να τον σκοτώσεις πριν κλείσει την Πύλη, έτσι δεν είναι;»

Ο Μέντιτσι ακούμπησε τα χέρια του στους γοφούς του και είπε ψυχρά: «Δεν είμαι σύμμαχος με το Κακό, Λάζαρε. Και σίγουρα δεν ήμουν στο νεκροταφείο εξαιτίας σου. Επιπλέον, ένας

Άγγελος θέλησε να με συνοδεύσει στον Παράδεισο την ίδια στιγμή που με πλησίασες.

Ο Λάζαρος έγνεψε καταφατικά και κοίταξε πάνω από τον ωκεανό. «Και ήμουν καθ' οδόν προς την Ιταλία, Μέντιτσι, πριν η φωνή του Αγγέλου σου με τραβήξει κοντά σου.»

«Δεν είναι δική μου», αντέτεινε ο Μέντιτσι. Αναστέναξε και άφησε τα χέρια του να πέσουν κάτω. «Πολύ καλά. Ίσως και οι δύο να λέμε την αλήθεια και όμως να υποψιαζόμαστε ότι ο άλλος έχει κακή πρόθεση.» Ωστόσο, ξέρω, με απόλυτη πεποίθηση, ότι δεν έχω καμία κακή πρόθεση. Και ακόμα κι αν υποψιάζομαι ότι οι προθέσεις σας δεν είναι ειλικρινείς, εξακολουθώ να νιώθω την ανάγκη να σας συνοδεύσω - και να σας βοηθήσω να βρείτε τον μοναχό, αν χρειαστεί - αν τελικά πρόκειται να βρω τη Σοφία μου .» Η Οπτασία έκανε μια γρήγορη υπόκλιση. «Μπορώ μόνο να εμπιστευτώ ότι οι προθέσεις σας είναι τόσο αληθινές όσο και οι δικές μου.»

Ο Λάζαρος σκέφτηκε τα καλά λόγια και την ευγενική χειρονομία του Μέντιτσι . Ανταπέδωσε την υπόκλιση. «Και θεωρώ ότι η συντροφιά σας είναι αξιοθαύμαστη, όπως και οι προηγούμενες πράξεις σας. Άλλωστε, σας βρήκα μπροστά σε έναν άγγελο· και εσείς βρήκατε τον λαγό για μένα». Χαμογέλασε, προσθέτοντας, «Θα έπρεπε να είμαι ευγνώμων».

Η ένταση υποχώρησε και κάθισαν δίπλα στη φωτιά, νιώθοντας πιο ικανοποιημένοι από ό,τι μόλις πριν από μια στιγμή. Για ένα διάστημα, παρακολουθούσαν με τη σειρά τους το τσιτσιρίζοντας κρέας και τα κύματα που έσφυζαν από την ακτή, τα οποία διαλύονταν σε απλές γραμμές αφρού που αλληλεπικαλύπτονταν.

Ο Λάζαρος πρότεινε: «Αν μου επιτρέπετε, παρακαλώ συγχωρήστε την δυσπιστία μου, Μέντιτσι. Μόνο που δεν έχω ξαναδεί ποτέ στη ζωή μου το Πνεύμα ενός ανθρώπου».

«Σε παρακαλώ συγχώρεσε και τις υποψίες μου, Λάζαρε», είπε με τη σειρά του ο Μέντιτσι. «Σε όλη μου τη ζωή και θάνατο, δεν έχω συναντήσει ποτέ άνθρωπο σαν αυτόν που πετάει. Επιπλέον, σε περισσότερα από διακόσια χρόνια, δεν μπόρεσα ποτέ να συνομιλήσω με ζωντανούς—μέχρι τώρα. «Υπάρχουν πολλές ψυχές, σαν εσένα, που περιπλανιούνται;» ρώτησε ο Λάζαρος.

«Λοιπόν, μπορώ να πω ότι υπάρχουν τόσες ψυχές όσοι και άνδρες, γυναίκες και παιδιά που έχουν γεννηθεί ποτέ. Έχω δει ακόμη και λεγεώνες από αυτές να περιπλανώνται ζαλισμένες σε φρέσκα πεδία μάχης. Κατά καιρούς, μπορεί να είναι πολλές - αλλά μόνο για λίγο, πριν εμφανιστούν οι άγγελοι για να τις απομακρύνουν. Ωστόσο, σπάνια βλέπω τόσα πολλά ταυτόχρονα. Πιο συχνά, μπορεί να δω ένα ή δύο Πνεύμα να περνούν. Κι όμως, πρέπει να φύγω βιαστικά, μήπως και με ανακαλύψουν οι Άγγελοι ανάμεσά τους.»

«Πού μεταφέρουν τα Πνεύματα;»

Ο Μέντιτσι σήκωσε τους ώμους του. «Υποψιάζομαι στον Παράδεισο ή στην Κόλαση· κάπου αλλού εκτός από εδώ. Από ό,τι έχω καταλάβει, απαγορεύεται στα Πνεύματα να περιφέρονται στη γη.»

«Κι όμως, το κάνεις.»

«Ναι.»

«Τότε γιατί το επιτρέπουν;»

Το Φάντασμα κούνησε το κεφάλι του και χαμογέλασε ντροπαλά. « Το επιτρέπω». Χτύπησε το στήθος του και ψιθύρισε: «Αν δεν με παγιδεύσουν ποτέ, τότε θα συνεχίσω να περιφέρομαι ελεύθερα». Χαμογέλασε και έβαλε τα χέρια του στις τσέπες των ρούχων του. «Ω, ξέρουν ότι είμαι εδώ - κάπου. Και πιστεύω ακράδαντα ότι δεν είμαι η μόνη ατίθαση ψυχή που περπατάει στη γη».

Ο Λάζαρος τον ρώτησε: «Μα τι γίνεται με τον Άγγελο στο νεκροταφείο, από τον οποίο έφυγες;»
Δεν σου επέτρεψε να μείνεις;»

«Η Αζραέλ;» γέλασε ο Μέντιτσι. «Είναι καλή ιχνηλάτης. Η Αζραέλ με έχει προλάβει αρκετές φορές από τότε, εκτός από τις τακτικές μου επισκέψεις στη Σοφία. Και όπως πάντα, της λέω ότι είμαι έτοιμος να πάω στον Παράδεισο, να αποσπάσω την προσοχή της και μετά να της ξεφύγω. Δεν προσπαθεί πολύ να με πιάσει. Άλλωστε, πιθανότατα, λυπάται κρυφά για την κατάστασή μου. Δεν λέει ποτέ στον Αζαζέλ πού βρίσκομαι, όπως δεν έδειξε ποτέ τον εαυτό του μετά τις συναντήσεις μου μαζί της. Είτε με λυπάται, είτε τον αντιπαθεί, ή κάποιος συνδυασμός αυτών.»

«Αζαζέλ;» ρώτησε ο Λάζαρος.

Ο Μέντιτσι έγνεψε καταφατικά. «Ο άλλος .»

Ο Λάζαρος έγνεψε καταφατικά, κοιτάζοντάς τον κατάματα. «Πράγματι, ποια καλή ψυχή θα έφευγε διαφορετικά από τον Παράδεισο;» Γύρισε το κουνέλι και ρώτησε: «Και τι θα γινόταν αν ο Αζραήλ υποσχόταν να σε πάει στην Κόλαση, αντ' αυτού; Θα πήγαινες μαζί της όπως τώρα πηγαίνεις μαζί μου; Να φέρω τη Σοφία;»
«Όχι, Λάζαρε. Ο Αζραήλ συνοδεύει μόνο καλές ψυχές στον Παράδεισο. Ο άλλος Άγγελος, που αυτοαποκαλείται Αζαζήλ, σέρνει στην Κόλαση ανυποψίαστες και περιπλανώμενες ψυχές. Και είχα την ατυχία να τον συναντήσω μόνο μία φορά σε τόσα χρόνια. Μόλις που γλίτωσα από το πεινασμένο θηρίο.»

«Γιατί δεν τον συνόδευσες στην Κόλαση, αντ' αυτού— να φέρεις τη Σοφία;»

«Να συνοδεύσω τον Αζαζήλ;» Ο Μέντιτσι γέλασε με δυσπιστία. «Δεν τον συνοδεύει κανείς οικειοθελώς . Παγιδεύει ψυχές και τις βιάζει γυμνές, όπως ακριβώς ο λαγός που τώρα κρατήστε— τους καταπίνει εντελώς από εκεί που δεν μπορούν να ξεφύγουν. Ο Αζραήλ έκτοτε με έχει προειδοποιήσει για τον Αζαζήλ, λέγοντας ότι είναι ο νόθος γιος του Αγγέλου Κρόνου, ο οποίος αγκάλιασε με αγάπη όλες τις ψυχές τρώγοντάς τες και κάνοντάς τες μέρος του εαυτού του. Ο Αζραήλ έχει καταστήσει σαφές, εδώ και πολύ καιρό, ότι αν δεν τη συνοδεύσω στον Παράδεισο, ο Αζαζήλ τελικά θα με βρει και θα με καταβροχθίσει, και θα με μεταφέρει στην Κόλαση φυλακισμένος μέσα του. Το Φάντασμα συσπάστηκε. Η έκφρασή του σκλήρυνε και έσκυψε προς τον Λάζαρο. «Αφού περιπλανιέμαι στη γη, Αζαζήλ

Ομοίως, έχει κάθε δικαίωμα να με διεκδικήσει. Αν με συλλάβει, τότε δεν θα έχω μπει στην Κόλαση με τα δικά μου μέσα. Και είμαι βέβαιος ότι θα παρέμεινα για πάντα φυλακισμένος. Γι' αυτό αναζήτησα κρυφά μια πιο κατάλληλη είσοδο στην Κόλαση - μια είσοδο στην οποία θα μπορούσα να μπω και να δραπετεύσω, με τους δικούς μου όρους.

«Να κλέψεις τη Σοφία από την Κόλαση;» ρώτησε ο Λάζαρος.

Ο Μέντιτσι έγνεψε καταφατικά. «Και θα το κάνω.»

«Μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο; Δεν το πιστεύω», απάντησε ο Λάζαρος. «Και πώς μπορείς να είσαι σίγουρος ότι δεν είναι στον Παράδεισο—ή ότι είναι πραγματικά στην Κόλαση; Ίσως κάνει ό,τι κάνεις, και απλώς περιπλανιέται στη γη».

«Αν περπατούσε στη γη, θα την είχα βρει στα τελευταία διακόσια χρόνια που έψαχνα για μια πύλη προς την Κόλαση», ισχυρίστηκε ο Μέντιτσι, δείχνοντας με το δάχτυλο τον ορίζοντα του ωκεανού. «Και η Αζραήλ έχει σχεδόν ομολογήσει ότι δεν είναι στον Παράδεισο. Οπότε, υποψιάζομαι ότι πρέπει να είναι στην Κόλαση».

«Τι σου είπε ο Άγγελος;»

Ο Μέντιτσι αναστέναξε και κοίταξε την παραλία πριν παραδεχτεί: «Λοιπόν, δεν ήταν αυτό που ο Αζραήλ είπε, αυτό με έπεισε για το αντίθετο. «Αυτό ήταν που δεν είπε.»

Ο Λάζαρος έσφιξε τα αυτιά του. «Τότε, τι δεν σου είπε;»

Το Φάντασμα μισόκλεισε τα μάτια του και κούνησε το κατηγορητικό του δάχτυλο στον Λάζαρο, ψιθυρίζοντας εύγλωττα: «Κάθε φορά που ρωτώ τον Αζραήλ αν η Σοφία μου είναι στον Παράδεισο, μου λέει ότι όλα θα αποκαλυφθούν, όταν εγώ θα είμαι στον Παράδεισο. Και κάθε φορά που τον ρωτώ αν είναι στην Κόλαση, λέει μόνο το ίδιο.»

«Τώρα πιστεύεις ότι βρίσκεται στην Κόλαση;» Ο Λάζαρος κούνησε το κεφάλι του, πλέον εντελώς προβληματισμένος. «Αν ο Άγγελος σου απάντησε το ίδιο, σχετικά με το πού βρίσκεται, τότε γιατί πιστεύεις ότι βρίσκεται μόνο στην Κόλαση και όχι στον Παράδεισο;»

Ο Λάζαρος παρακολούθησε τον Μέδικι να στέκεται, να του γυρίζει την πλάτη και να κοιτάζει τον ωκεανό. Ένα σταθερό αεράκι φυσούσε, όμως το περίγραμμα της κάπας του Φαντάσματος κρεμόταν ακίνητο. Τελικά, το Φάντασμα γύρισε εν μέρει το κεφάλι του και κοίταξε την άμμο, σαν να ήταν απορροφημένο σε περισυλλογή. Τελικά, το Φάντασμα πήρε μια ανάσα και έγνεψε καταφατικά πριν γυρίσει εντελώς για να αντιμετωπίσει τον Λάζαρο. «Δεν υποψιάζομαι ότι η Σοφία μου βρίσκεται στην Κόλαση μόνο και μόνο από αυτά που μου είπε ή δεν μου είπε ο Αζραήλ, Λάζαρε. Υπάρχουν πολλά περισσότερα να πω πριν συμφωνήσετε μαζί μου ότι είναι σχεδόν σίγουρα στην Κόλαση». Η Οπτασία έκανε τον κύκλο της φωτιάς, γονάτισε δίπλα στον Λάζαρο και έσπρωξε μια βάτα πιο βαθιά στις φλόγες. Ο Λάζαρος κοίταξε το Φάντασμα στα μάτια. Οι πρασινωπές σφαίρες φάνηκαν μακρινές—σαν να είχαν παγιδευτεί από το φως της φωτιάς, κοιτάζοντας στο αιωνιότητα.

Ο Μέδικι αφηγήθηκε το παρελθόν του. «Επαγγέλλω ότι δεν ήμουν μόνο γιατρός, αλλά και αλχημιστής. Ως εκ τούτου, ήμουν απορροφημένος στην ανακάλυψη εξωτικών παρασκευασμάτων και μεθυστικών συνταγών που θα μπορούσαν να χορηγηθούν για να εμποδίσουν ή ακόμα και να αποτρέψουν τις πιο συνηθισμένες φυσιολογικές επιπτώσεις της γήρανσης. Καθώς η έρευνά μου εξελισσόταν, τα εργαλεία και οι μέθοδοί μου γίνονταν όλο και πιο αντισυμβατικά και σίγουρα αμφισβητούμενα με τους παρατηρούμενους κανόνες της γήρανσης». Χριστιανισμός. Με αυτό, δεν είχα άλλη διέξοδο από το να συνεχίσω τις σπουδές μου κρυφά, από φόβο για κατηγορίες αίρεσης ή μαγείας. Άλλωστε, έψαχνα για μια μοναδική και ακριβή παρασκευή ελαίων, εκχυλισμάτων, μετάλλων και αλάτων αίματος, που θα μπορούσαν να υποσχεθούν αθανασία. Πράγματι, επιδίωξα να διατυπώσω το ίδιο το Ελιξίριο των Αρχαίων.

«Υπάρχει κάτι τέτοιο;» ρώτησε ο Λάζαρος.

Ο Μέντιτσι σήκωσε τους ώμους του. «Δεν έχει σημασία — τώρα. Κι όμως, στη ζωή μου, το πίστευα». Αναστέναξε και χαμογέλασε σοβαρά στον Λάζαρο. «Εκτός από εμένα, μόνο ένα άλλο άτομο παρέμεινε ενήμερο για την αναζήτησή μου. Δεν ήταν άλλη από την έμπιστη και γεμάτη αυτοπεποίθηση σύντροφό μου, τη Σοφία».

Ο Λάζαρος έγνεψε καταφατικά και έριξε ευγενικά το βλέμμα του στο κουνέλι που ψήνονταν.

Το Φάντασμα έβαλε το χέρι του στην καρδιά της φωτιάς, έβγαλε ένα λαμπερό κάρβουνο και το εξέτασε προσεκτικά καθώς συνέχιζε: «Ήμουν τόσο κοντά. Πίστευα πραγματικά ότι ήμουν στα πρόθυρα να φτιάξω το ελιξίριο». Πέταξε το κάρβουνο πίσω στις φλόγες και συνέχισε: «Παρ' όλα αυτά, αυτή η πεποίθηση με ώθησε να εξερευνήσω πολλές παράξενες και εξωτικές χώρες, αναζητώντας το ένα συστατικό που θα ενεργοποιούσε το μείγμα». Το Φάντασμα κοίταξε αλλού και μελέτησε τα κύματα πριν γυρίσει πίσω στον Λάζαρο, η διάθεσή του φανερά σκοτεινιασμένη.

«Υποσχέθηκα στη Σοφία ότι αυτή θα ήταν η τελευταία μου επιχείρηση στο εξωτερικό. Το εμπορικό πλοίο, με το οποίο είχα κλείσει εισιτήριο, αντιμετώπισε μια σφοδρή καταιγίδα λίγο μετά την αναχώρησή του. Ο ανεμοστρόβιλος μας χτύπησε σχεδόν βουλιάζοντας και μας παρέσυρε πολύ πέρα από το πρώτο μας λιμάνι. Αντί να γυρίσει και να ξαναμπεί στην καταιγίδα, ο Καπετάνιος συνέχισε και ολοκληρώσαμε το υπόλοιπο ταξίδι μας χωρίς απρόοπτα. Δυστυχώς, η πεποίθηση ότι είχαμε βυθιστεί στην καταιγίδα, επικράτησε και στη συνέχεια επιβεβαιώθηκε όταν κομμάτια του πλοίου μας, που μας αποσπάστηκαν στην καταιγίδα, ξεβράστηκαν στην ακτή κοντά στο λιμάνι που είχαμε αγνοήσει. Και η ψευδής φήμη, ότι όλες οι ζωές χάθηκαν, επέστρεψε στη Σοφία μου, ως αλήθεια». Αν και ο Μέντιτσι χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι του, ο Λάζαρος μπορούσε να δει τον πόνο στο πρόσωπό του. «Ήταν ένα παθιασμένο κορίτσι - ακόμη και ανόητο. Αυτοκτόνησε ».

Και οι δύο έστρεψαν την προσοχή τους στο κουνέλι και στις φλόγες που το τύλιγαν.

«Ορίστε λοιπόν», σχολίασε ο Μέδικι σηκώνοντας τους ώμους του. «Πιστεύω ότι ο αγαπημένος μου βρίσκεται στην Κόλαση. Εσύ ξέρεις την πύλη της Κόλασης. Και ελπίζω να ανακτήσω τον μόνο Παράδεισο που με ενδιαφέρει να γνωρίσω.»

Μια στιγμή σιωπής έμεινε ανάμεσά τους. Φλόγες έγερναν στο αεράκι της θάλασσας και ο Λάζαρος κοίταζε τον αμυδρό ορίζοντα του ωκεανού.

«Ετοιμάζεις τον λαγό σου για ολοκαύτωμα;» ρώτησε ο Μέντιτσι, δείχνοντας προς το τώρα μαυρισμένο κουνέλι.

«Α!» Ο Λάζαρος έπιασε τον εαυτό του και έσωσε το κουνέλι, κρατώντας το ψηλά σε ένα φλεγόμενο ξύλο. Το αεράκι έσβησε τη φλόγα και δρόσισε τον λαγό. Στράφηκε στον Μέντιτσι. «Αν μου επιτρέπετε να ρωτήσω, πώς πέθανες;»

Το Φάντασμα γέλασε πλατιά και έδειξε προς τη φωτιά, με το σταθερό του χέρι να διαπερνά τις φλόγες. «Από αυτό· το ίδιο το εργαλείο της δουλειάς μου: το διαβόητο Δώρο του Προμηθέα—τη ΦΩΤΙΑ. Πέθανα στον ύπνο μου.»

«Καίγεσαι μέχρι θανάτου;»

«Όχι. Ήταν ο καπνός από τα δοχεία μου με παράγοντες και εκχυλίσματα, που αναφλέγονταν από μια άστοχη λάμπα λαδιού — θανατηφόρες αναθυμιάσεις από τα ίδια τα συστατικά που χρησιμοποίησα στην αναζήτησή μου για το πάντα άπιαστο ελιξίριο της Ζωής.» Ο Μέντιτσι γέλασε. «Οπότε να 'μαι εδώ, διακόσια χρόνια αργότερα.» Σταματώντας για λίγο, πρόσθεσε: «Ίσως τελικά ανακάλυψα το ελιξίριο κατά τύχη. Μόνο που δεν ήξερα ότι έπρεπε να με σκοτώσει για να μου χαρίσει την αθανασία».

Ο Λάζαρος στένεψε τα μάτια του, συλλογισμένος, όταν γέλασε ξηρά. Απότομα έπιασε τον εαυτό του. «Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με, Μέντιτσι.»

«Μην ανησυχείς, Λάζαρε», τον καθησύχασε ο Μέντιτσι, σηκώνοντας τα πόδια του, «φάε μέχρι να χορτάσεις και να σκοτώσεις τις ουρές σου». Το Φάντασμα απομακρύνθηκε από τη φωτιά καθώς φώναξε πίσω στον Λάζαρο, «Θα μάθω πού βρίσκουμε το κοντινότερο χωριό. Θα μείνω σε λίγο».

Ο Λάζαρος παρακολούθησε το Φάντασμα να πλησιάζει την ακτογραμμή. Με αποφασιστικό βήμα, το Φάντασμα επιθέωρησε την ακτογραμμή των αστεριών. Τότε το πρόσωπο του Μεδίκτσι πετάχτηκε στον αέρα και εξαφανίστηκε.

Ένας πεινασμένος Λάζαρος καταβρόχθισε το γεύμα του καθώς ο Χρόνος γύριζε κάτω από τους ουρανούς των κορακιών. Τελικά, τα κάρβουνα που επέπλεαν έμοιαζαν με πυγολαμπίδες που ξεχύθηκαν από τα κάρβουνα μιας σβησμένης φωτιάς. Και ο Λάζαρος περπατούσε στην παραλία, φορώντας ένα διαρκώς στενό κυκλικό μονοπάτι από ίχνη στην άμμο καθώς σάρωνε τον ουρανό για σημάδια φαντάσματος. Ωστόσο, τα μάτια του σύντομα έπεσαν προς τη θάλασσα, προς τον ανατολικό ορίζοντα, και εστίασαν σε μια λεπτή κόκκινη γραμμή που σηματοδοτούσε την πρώτη τα ίχνη της αυγής. Έκανε κύκλους και περπατούσε αντίθετα γύρω από τη φωτιά, με τα χέρια του

νευρικά και τα μάτια του καρφωμένα προς την ανατολή.

Μια φωνή φώναξε πάνω από τον ώμο του, ρωτώντας: «Πώς αισθάνεσαι;»

Ο Λάζαρος γύρισε άγρια και έπεσε πίσω στην άμμο. Παρακολούθησε την αμυδρή εικόνα ενός Φαντάσματος που πλησίαζε. Κοιτούσε θυμωμένα και στάθηκε καθώς ο Μέντιτσι πλησίαζε με ένα χαμόγελο. «Συγχώρεσέ με, Λάζαρε. Θα έπρεπε να είμαι πιο ελκρικρικής στην προσέγγισή μου.»

Ο Λάζαρος πήρε μια ανάσα και γκρίνιαξε: «Ναι, αν τολμούσατε». Περπάτησε γρήγορα προς το Φάντασμα, ρίχνοντας μια σύντομη ματιά στον λαμπερό ορίζοντα προτού κλωστήσει άμμο πάνω σε καπνιστά κάρβουνα και δηλώσει: «Μέντιτσι, πρέπει να φύγουμε βιαστικά».

Ο Μέδικι σταμάτησε μπροστά στον Λάζαρο και έδειξε την ακτογραμμή. «Βρήκα το χωριό του Αγίου Μαξίμου. Είναι σε μικρή απόσταση από εδώ. Φαίνεται ότι έχεις πολλές ικανότητες—και τώρα, με οξεία αίσθηση προσανατολισμού.» Το Φάντασμα σταύρωσε τα χέρια του και πρόσθεσε: «Είσαι αρκετά αξιοσημείωτος. Είσαι σίγουρος ότι δεν έχεις ταξιδέψει ποτέ— »

«Μέντιτσι!» παρενέβη ο Λάζαρος, δείχνοντας με το δάχτυλο προς την αχνή λάμψη πάνω από τον ωκεανό, «Θα με σκοτώσει, Μέντιτσι. Πρέπει να αναζητήσω καταφύγιο αμέσως!»

«Καταφύγιο; Από τον ωκεανό;»

«Από τον ήλιο», απάντησε ο Λάζαρος, διευκρινίζοντας, «έχω μια σοβαρή ασθένεια του ήλιου.»

«Α», δήλωσε ο Μέντιτσι, κουνώντας το κεφάλι. «Με τις εξαιρετικές ικανότητες έρχονται και εξαιρετικές αδυναμίες, όπως αναμενόταν». Γύρισε και έδειξε προς την ενδοχώρα από τον παραλιακό όρμο. «Υπάρχει ένα δάσος—άφθονη σκιά εκεί. Θα είναι αρκετό;»

«Αναζητώ ένα πιο σκοτεινό μέρος· ίσως, μια σπηλιά ή κάτι τέτοιο.»

Ο Μέντιτσι έτριψε το πηγούνι του με σκέψη. «Δεν είδα καμία σπηλιά». Κοίταξε τον ανατολικό ουρανό. «Και δεν θα φτάσεις στο χωριό πριν το πρώτο φως». Κούνησε το κεφάλι του και σήκωσε τους ώμους του. «Για μένα, θα ήταν εύκολο. Θα μπορούσα να κρυφτώ κάτω από τον ωκεανό, τη γη ή ακόμα και μέσα σε ένα δέντρο. Κι όμως ζεις και πρέπει να αναπνέεις.»

«Πρέπει να σου ευχηθώ καλή παραμονή», δήλωσε ο Λάζαρος, γέρνοντας τα φτερά του και απομακρύνοντας σταδιακά.

«Α! Ξέρω ένα κατάλληλο μέρος», φώναξε ο Μέντιτσι. Έβαλε το δάχτυλό του κατά μήκος της νότιας ακτογραμμής. «Υπάρχει ένα ναυάγιο στα βράχια και το κύτος του είναι ακόμα ερμητικά σφραγισμένο. Εσείς τι νομίζετε;»

«Λες την αλήθεια;»

«Με τον επίσημο λόγο τιμής μου—ως κύριος διακεκριμένος», επέμεινε ο Μέδικι. «Σε χρειάζομαι σώο και αβλαβή αν θέλω να βρω τη Σοφία μου. Το πλοίο είναι σφραγισμένο και θα σε εξυπηρετήσει καλά».

«Θα μου δείξεις;»

«Πράγματι— αμέσως!»

Ο Λάζαρος σάρωσε τον ορίζοντα. «Πρέπει να πετάξω χαμηλά και γρήγορα, ενάντια στη στεριά και τη θάλασσα». Γύρισε στον Μέδικι και έδειξε με το χέρι του προς τους ουραμούς. «Θα πρέπει να ακολουθήσω».

Οι δυο τους πέταξαν κρυφά στους ουραμούς, εγκαταλείποντας μια σβησμένη φωτιά και ένα μαυρισμένο κεφάλι κουνελιού . Τα πεταμένα υπολείμματα μπορεί να φάνηκαν να κοιτάζουν με τρόμο, κοιτάζοντας τρομακτικά προς την ανοδική κατεύθυνση της αναχώρησης των περιέργων ζευγαριών, ίσως για να οργανώσουν μια τελική, βαθιά και μια διαρκή παράσταση μπροστά σε ένα εντελώς απόντα κοινό — και στις τελευταίες στιγμές της, να μένει για πάντα ακίνητος κοιτάζοντας ψηλά, με το μαύρο και κτηνώδες, και εντελώς παραμελημένο, πλατύ και κούφιο μάτι του.

[Τέλος Κεφαλαίου 19]

Αυτό το λογοτεχνικό έργο δημιουργήθηκε αποκλειστικά με αφιέρωση

Έντγκαρ Άλαν Πόε (1809—1849)

— Είθε η κληρονομιά του να ζει μέσα σε όλους μας —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~